

KUINKA ENKELI TULI LUOKSENI

JA HÄNEN ANTAMANSÄ TEHTÄVÄ

 Ja veljet ovat varmaankin . . . Minä näen useita nauhureita täällä, ja ne tulevat ottamaan tämän talteen, tietenkin. Milloin tahansa te tahdotte tietää tarkalleen mitä Pyhä Henki sanoi teille, puhukaa näiden veljien kanssa, joilla on näitä nauhureita, he voivat soittaa sen uudestaan, että te voitte ymmärtää tapauksenne täsmälleen. Ja tarkatkaa ja nähkää, etteikö tapahdu täsmälleen juuri niin, kuin Se sanoi, näettehän. Kun te kuulette sen henkäisevän ”NÄIN SANOO HERRA, ’tietty asia, tai tämä on tällä tavalla,’” tai vain tarkistakaa se ja katsokaa, onko se totta vai ei. Ymmärrättekö? Se on aina sillä tavalla.

² Nyt, vain vähän taustaksi . . . Ja minä olen aika iloinen tänä iltana siitä, että meitä on vain muutama täällä. Me olemme vain kotiväkeä, emmekö olekin? Me emme ole, kukaan meistä, vieraita. Me emme . . . Minä voin vain käyttää Kentuckyn kieliani ja tuntee oloni kotoisaksi nyt, koska me olemme—me olemme vain . . . Enkä minä nyt aio pilkata Kentuckyä, jos joku täällä on Kentuckysta. Onko kukaan täällä Kentuckysta? Nostakaa kätenne. Oho! Minun pitäisi tuntee oloni todella kotoisaksi, eikö pitäisikin? Se on oikein hienoa.

³ Äitini piti ennen täysihoitolaä. Ja minä menin sinne eräänä päivänä ottamaan selvää . . . Suuri joukko miehiä oli siellä ja suuri, pitkä pöytä katettuna. Ja minä sanoin: ”Kuinka moni täällä on Kentuckysta, nouskaa ylös.” Jokainen nousi ylös. Ja minä menin seurakuntaan tuona iltana, seurakuntaani, ja sanoin: ”Kuinka moni täällä on Kentuckysta?” Kaikki nousivat ylös. Niinpä minä sanoin: ”No, sehän on oikein hyvä.” Lähetysaarnajat ovat tehneet hyvää työtä, joten me olemme niin kiitollisia siitä.

⁴ No niin, Roomalaiskirjeessä, 11. luku ja 28. jae. Kuunnelkaa nyt tarkkaan Kirjoitusten lukemista.

Evankeliumin kannalta he kyllä ovat vihollisia teidän tähtenne, mutta valinnan kannalta he ovat rakastettuja isien tähden.

Sillä Jumalan lahjat ja kutsuminen ovat ilman katumusta.

⁵ Rukoilkaamme. Herra, auta meitä tänä iltana, nyt kun me lähestymme tätä kunnioittavasti, koko sydämeästäme, vilpittömyydessä, kun nämä asiat sanotaan yksin Sinun kunniaksesi. Ja auta minua, Herra, ja laita mieleeni vain ne

asiat, joiden tulisi tulla sanotuiksi ja kuinka paljon tulisi sanoa. Pysäytä minut, kun on Sinun aikasi. Minä pyydän, että jokainen sydän tulee vastaanottamaan nämä asiat, sairaiden ja tarvitsevien edun tähden tässä kuulijakunnassa. Sillä, minä pyydän sitä Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.

⁶ Nyt minä haluan lähestyä tätä aihetta juuri, kun meitä on vähän. Ja—ja minä yritän olla pitämättä teitä liian pitkään, minä lasken kelloni tänne ja koetan nyt parhaani päästääkseeni teidät pois hyvissä ajoin, jotta te voitte palata takaisin huomeniltana. Nyt, olkaa rukouksessa. Minä en usko, että poika edes jakoi rukoukortteja. Minä en koskaan kysynyt häneltä, jakoiko hän. . . Ja jos he eivät tai vaikka olisivatkin tai eivät, sillä ei ole väliä. Meillä on täällä kortteja joka tapauksessa, jos meidän täytyy kutsua joitakin. Joten, jos ei, no, katsotaan vain, mitä Pyhä Henki sanoo.

⁷ Nyt, jos kuuntelisitte tarkasti. . . No niin, tämä voi. . . Ollen niin että minä. . . Meitä on vain muutamia täällä, on hyvä aika sanoa tämä, koska se—se liittyy minun omaan persoonaani. Ja se on syy, miksi minä luin tämän sananpaikan tänä iltana, että te voisitte nähdä, että lahjat ja kutsumukset eivät ole mitään, mitä joku voisi lukea ansiokseen.

⁸ Paavali puhuu täällä sanoen: ”Juutalaiset, evankeliumin tähden, olivat sokaistuja ja poissa Jumalasta, meidän tähtemme.” Mutta jae juuri ennen sitä sanoo: ”Koko Israel tulee pelastumaan.” Koko Israel tulee pelastumaan. Valinnan mukaan, Isä Jumala on rakastanut heitä ja sokaissut heidät, että meillä pakanoilla voisi nyt olla katumuksen paikka, että Aabrahamin kautta hänen siemenensä voisivat siunata koko maailmaa Hänen Sanansa mukaan. Näettekö, millainen Jumalan ylin valta on? Hänen Sanansa vain täytyy pitää paikkansa. Hän ei vain voi olla mitään muuta. Ja nyt, me. . . Jumala on valinnut meidät; Hän on valinnut juutalaiset; ja Hän on. . .

⁹ Kaikki nämä asiat ovat Jumalan ennaltatietämystä. Kun Hän puhui niistä mitä tulisi olemaan, Hän ennaltatiesi sen. No niin, Jumala, voidakseen olla Jumala, alussa Hänen täytyi tietää loppu, tai muuten Hän ei ollut kaikkietävä Jumala. Jumala ei tahdo, että kukaan joutuisi kadotukseen. Ei varmasti! Hän ei halua kenenkään hukkuvan. Mutta päivien alkamisen alussa, maailma, Jumala tiesi aivan tarkalleen kuka tulisi pelastumaan ja kuka ei tulisi pelastumaan. Hän ei halunnut ihmisten joutuvan kadotukseen: ”Ei ole Hänen tahtonsa, että kukaan joutuisi kadotukseen, vaan Hänen tahtonsa on pelastaa jokainen,” mutta Hän tiesi alusta alkaen kuka pelastuisi ja kuka ei pelastuisi. Se on syy, miksi Hän saattoi ennalta sanoa: ”*Tämä* asia tulee tapahtumaan. *Tuo* asia tulee tapahtumaan,” tai: ”*Tämä* tulee olemaan *sitä*. Tämä henkilö tulee olemaan *sellainen*.” Näettekö?

¹⁰ Hän saattoi ennalta tietää sen, koska Hän on ääretön. Jos te tiedätte, mitä se tarkoittaa, se on vain: ”ettei ole mitään, mitä Hän ei tiedä.” Näettekö, Hän tietää. No, ei ole mitään ennen aikaa, ja sen jälkeen, kun aikaa ei enää ole, näettehän, Hän yhä tietää kaiken. Kaikki on Hänen mielessään. Ja sitten niin kuin Paavali sanoi Roomalaiskirjeessä, 8:ssa ja 9:ssä luvussa: ”Miksi hän sitten vielä soimaa?” Niin me näemme sen, mutta Jumala . . .

¹¹ Kuten evankeliumin saarnaaminen. Joku sanoi: ”Veli Branham, uskotko sinä sen?”

Minä sanoin: ”Katsohan.”

Hän sanoi: ”Sinun täytyy olla kalvinisti.”

Minä sanoin: ”Minä olen kalvinisti niin kauan, kuin kalvinisti on Raamatussa.”

¹² No niin, puussa on oksa, joka on kalvinismi, mutta puussa on muitakin oksia. Puulla on enemmän kuin yksi oksa. Hän vain halusi johtaa sen sieltä iankaikkiseen varmuuteen, ja hetken kuluttua te menette universalismiin ja putoatte pois siellä jossain, sillä ei ole loppua. Mutta kun te pääsette kalvinismin läpi, te tulette takaisin ja aloitatte arminiolaisuudessa. Näettekö, tuossa Puussa on toinen oksa, ja Puussa on toinen oksa, jatkakaa vain. Koko asia yhdessä tekee Puun. Niinpä minä uskon . . . kalvinismiin niin kauan kuin se pysyy Kirjoituksissa.

¹³ Ja minä uskon, että Jumala tiesi ennen maailman perustamista, valitsi seurakuntansa Kristuksessa, ja teurasti Kristuksen ennen maailman perustamista. Kirjoitukset sanoivat niin: ”Hän oli Jumalan Karitsa, joka oli teurastettu ennen maailman perustamista.” Näettekö? Ja Jeesus sanoi, että Hän tunsi meidät, ennen maailman perustamista, Paavali sanoi, että: ”Hän—Hän tunsi meidät ja ennaltamääräsi meidät lapseksiottamiseen Jeesuksen Kristuksen kautta ennen kuin maailma oli edes muodostunut.” Se on Jumala. Se on meidän Isämme. Näettekö?

¹⁴ Niinpä, älkää murehtiko, pyörät ovat kääntymässä juuri oikein, kaikki on tulossa juuri ajallaan. Ainoa asia on mennä mukaan käännökseen. Ja se on—se on sen hyvä puoli siinä, että silloin te tiedätte kuinka toimia, kun te tulette käännökseen.

¹⁵ No niin, huomatkaa nyt: ”Lahjat ja kutsumukset ilman katumusta,” se on ainoa tapa, millä minä voin—voin Kirjoitusten mukaisesti osoittaa kutsuni Herrassa. Ja luottaen siihen, että minä olen tänä iltana ystävien seurassa, jotka varmasti tulevat ymmärtämään tämän, eivätkä ajattele, että se on henkilökohtaista, vaan että teillä voi olla ymmärrys ja te tiedätte ainoastaan, mikä on—mitä Herra on sanonut, että Hän tulisi tekemään, ja huomata jonkin liikkuvan ja sitten seurata siinä.

¹⁶ No niin, alussa, ensimmäinen asia, jonka voin suinkin muistaa, on näky. Ensimmäinen asia, jonka voin palauttaa

mieleeni, on näky, jonka Herra antoi minulle. Ja se oli monta, monta vuotta sitten, ollessani pienen pieni poika. Ja minulla oli kivi kädessäni.

¹⁷ Nyt, pyydän anteeksi, minä voin muistaa, kun minulla oli ylläni pitkä mekko. Minä en tiedä, josko te (kukaan teistä) olette tarpeeksi vanhoja muistamaan, kun pienillä pojilla oli tapana pitää päällään pitkiä mekkoja. Kuinka moni täällä muistaa, kun lapset pitivät päällään, kyllä, pitkiä mekkoja? No, minä voin muistaa, pienessä vanhassa mökissäni, siellä missä me asuimme, minä ryömin lattialla. Ja joku, en tiedä kuka se oli, tuli sisään. Ja äiti oli tehnyt pienen—pienen sinisen nauhan minun mekkooni. Ja minä osasin tuskin vielä kävellä. Mutta minä ryömin silloin, ja työnsin sormeni lumeen heidän jaloissaan, ja söin lunta hänen jalastaan, joka seisoj takan vierellä, lämmittelemässä. Minä muistan äitini nykivän minua ylös sen takia.

¹⁸ Ja sitten seuraava asia, jonka muistan, sen on täytynyt olla noin kaksi vuotta myöhemmin, minulla oli pieni kivi. Ja se tekisi minusta noin kolmen vanhan, ja minun pikkuveljeni silloin ei olisi ollut aivan kahta vuotta. Ja niin me olimme ulkona pihan perällä, missä siellä oli vain vanha klapipiha, mihin heillä oli tapana tuoda puuta ja pilkkoa puut. Kuinka moni muistaa nuo päivät, kun puuta vedettiin pihan perälle ja pilkottiin? Miksi edes laitoin kravatin tänä iltana? Minä—minähän olen kuin kotona.

¹⁹ Sitten kun he... Siellä ulkona vanhalla klapipihalla oli pieni puro, joka virtasi siellä, tullen lähteestä. Meillä oli vanha kurpitsakauha siellä lähteellä, mistä kauhoimme vetemme ja laitoin sen vanhaan ämpäriin, vanhaan setriämpäriin, ja toimme sen sisälle.

²⁰ Minä muistan viimeisen kerran, kun näin pienen, vanhan isoäitini ennen kuin hän kuoli, hän oli satakymmenen vuotta vanha. Ja kun hän kuoli, minä nostin hänet käsivarsilleni ja pitelin häntä tällä tavalla, juuri ennen kuin hän kuoli. Hän laittoi kätensä ympärilleni ja sanoi: ”Jumala siunatkoon sinun sieluasi kultaseni, nyt ja ikuisesti,” kun hän kuoli.

²¹ Ja minä luulen, ettei tuo nainen koskaan elämässään omistanut omaa kenkäparia. Ja minä muistan katselleeni häntä, ja jopa kun olin nuori mies, minulla oli tapana mennä katsomaan heitä, joka aamu hän nousi ylös, paljain jaloin, ja meni tuon lumen halki lähteelle hakemaan ämpärillisen vettä ja tuli takaisin, jalkansa aivan lumessa. Niinpä, se ei vahingoita teitä, hän eli aina satakymmenenvuotiaaksi asti. Joten (kyllä vain) hän oli hyvin, hyvin sitkeä, myös.

²² Niinpä sitten minä muistan, että hän aikoi kertoa minulle isäni marmorikuulista, joilla hän pelasi ollessaan pieni. ”Ja tuo vanha resukka,” minä ajattelin: ”kuinka hän aikoo päästä ylös tuonne ullakolle?” Pieni, vanha kaksihuoneinen hökkeli, ja siinä

oli ullakko siellä ylhäällä. Ja heillä oli kaksi nuorta puunrunkoa katkaistuna ja niistä oli tehty tikkaat, joilla pääsi ylös. No, minä sanoin . . .

²³ No nyt, hän sanoi: ”Nyt, ruoan jälkeen minä aion kertoa sinulle, näyttää sinulle sinun—sinun isäsi marmorikuulat.”

Ja minä sanoin: ”Hyvä on.”

²⁴ Niinpä hän aikoi näyttää ne minulle, kirstussa ullakolla, jonne hän oli laittanut säilöön tavaroitaan, niin kuin vanhukset tekevät. Ja minä ajattelin: ”Miten ihmeessä tuo vanha poloinen aikoo päästä ylös noita tikkaita pitkin?” Niinpä minä menin siihen lähelle ja sanoin: ”Isoäiti,” minä sanoin: ”nyt, odotahan kultaseni, minä menen sinne ylös ja autan sinua.”

²⁵ Hän sanoi: ”Pysy syrjässä.” Hän meni ylös noita tikkaita kuin orava. Hän sanoi: ”No, tulehan!”

Ja minä sanoin: ”Hyvä on, isoäiti.”

²⁶ Minä ajattelin: ”Voi sentään, jos minä vain voin olla tuollainen, noin voimakas vielä sadan kymmenen vuoden iässä!”

²⁷ No niin, sitten minä muistan olleeni tällä pienellä vanhalla lähteellä ja minulla oli kivi ja olin heittämässä sitä alas tällä tavalla, mutaan, yrittäen näyttää pikkuveljelleni, kuinka vahva minä olin. Ja siellä istui lintu puussa ja sirkutti, pyrähdellen ympäriinsä, pieni punarinta tai jokin. Ja tuo pieni punarinta, minä luulin, että se puhui minulle. Ja minä käännyin ja kuuntelin, ja lintu lensi pois ja Ääni sanoi: ”Sinä tulet viettämään suuren osan elämästäsi lähellä kaupunkia, jota kutsutaan New Albanyksi.”

²⁸ Se on kolmen mailin päässä sieltä, missä minä kasvoin. Noin vuotta myöhemmin menimme tuohon paikkaan aavistamatta, että koskaan menisin . . . New Albanyyn. Elämän varrella, kuinka nuo asiat . . .

²⁹ Nyt, katsokaahan, minun kotiväkeni ei ollut uskonnollista. Isäni ja äitini eivät käyneet kirkossa. Sitä ennen he olivat katolisia.

³⁰ Pieni veljenpoikani istuu täällä jossain tänä iltana, minä luulen, en tiedä. Hän on sotilas. Minä rukoilen hänen puolestaan. Hän on itse katolinen, yhä katolinen. Ja eilen iltana, kun hän oli täällä ja näki nuo Jumalan asiat, hän seisoi suoraan siellä puhujanlavalla. Hän sanoi, seisten siellä, ja hän sanoi: ”Bill-setä?” Hän on ollut ulkomailla pitkän aikaa, hän sanoi: ”Kun minä näin tuon . . .” Hän sanoi: ”Tuota—tuota ei tapahdu katolisessa kirkossa.” Hän sanoi: ”Tuota . . . Minä—minä uskon, Bill-setä, että sinä olet oikeassa,” hän sanoi.

³¹ Ja niin minä sanoin: ”Kultaseni, se en ole *minä*, joka on oikeassa, se on Hän, joka on oikeassa.” Näethän, *Hän*, joka on oikeassa.” Ja niinpä hän sanoi, että hän . . . Minä sanoin:

”No niin, minä en pyydä sinua tekemään mitään, Melvin, vaan palvele vain Herraa Jeesusta Kristusta koko sydämestäsi. Mene minne vain tahdot. Mutta varmista se, että sinun sydämessäsi, että Jeesus Kristus on syntynyt uudelleen, näethän, sinun sydämessäsi. Sitten mene mihin tahansa seurakuntaan haluat, sen jälkeen.”

³² No niin, mutta kotiväki ennen minua oli katolista. Isäni oli irlantilainen ja äitini oli irlantilainen. Ainoa katkos, joka tuossa irlantilaisveressä on se, että isoäitini oli Cherokee-intiaani. Äitini on vain puolirotuinen. Ja niinpä sitten minä . . . minulle, se on minun . . . meidän sukupolvemme, kolmen polven jälkeen se on häipynyt pois. Mutta se on ainoa katkos, jotta olisin täysin irlantilainen, Harvey ja Branham olivat nuo nimet. Ja sitä ennen se oli Lyons, joka on edelleen irlantilainen. Ja silloin he olivat kaikki katolisia. Mutta minä itse, meillä ei lapsena ollut lainkaan uskonnollista koulutusta tai opetusta.

³³ Mutta nuo lahjat, nuo näyt, minä näin näkyjä yhtä lailla silloin, kuin näen nyt, se on totta, koska lahjat ja kutsumukset ovat ilman katumusta. Se on Jumalan ennaltatietämystä, Jumala tekemässä jotakin. Koko elämäni ajan pelkäsin sanoa mitään siitä.

³⁴ Te olette lukeneet tarinani pienestä kirjasta, nimeltään *Jeesus Kristus sama eilen, tänään ja iankaikkisesti*. Luulen, että se on joissakin noista kirjoista, näistä toisista. Eikö se olekin totta, Gene? Onko se tässä, tavallisessa—tavallisessa kirjassa, kirjassa, joka meillä on nyt? Onko se *Elämäkertani*? Minä luulen, että se on. Sitten kun meillä oli . . . Eikö se olekin kamalaa? Omia kirjojani, enkä ole koskaan lukenut niitä itse. Mutta joku toinen kirjoittaa ne, joten sitten se on vain jotakin, mitä he ovat tallentaneet kokouksessa. Olen mennyt sen läpi, joten odotan aina jotakin muuta tapahtuvan. Niinpä sitten, ne ovat aivan hyviä, minä olen lukenut niistä osia nyt, sieltä täältä, aina kun vain saan mahdollisuuden.

³⁵ Ja nyt, joka tapauksessa, pienenä poikana, te tiedätte näyn, kuinka se puhui minulle, minä olin noin seitsemän vuotta vanha, ja Hän sanoi: ”Älä juo tai tupakoi tai turmele ruumistasi millään tavalla, sinulla tulee olemaan työ tehtävänä, kun tulet vanhemmaksi.” Ja olette kuulleet kerrottavan siitä kirjassa. No niin, se on totta. Sitä tapahtui kaiken aikaa.

³⁶ Kun minusta tuli sananpalvelija, no, silloin sitä—silloin sitä todella alkoi tapahtua koko ajan.

³⁷ Ja eräänä iltana minä näin meidän Herramme Jeesuksen. Minä sanon tämän, minä uskon, Pyhän Hengen luvalla. Herran enkeli, joka tulee, ei ole Herra Jeesus. Se ei näytä Häneltä samassa näyssä. Sillä se näky, jonka näin Herrasta Jeesuksesta, Hän oli pieni mies. Hän ei ollut . . . Minä olin ollut ulkona pellolla rukoilemassa isäni puolesta. Ja minä tulin takaisin sisään ja

menin sänkyyn, ja sinä yönä minä katsoin häntä ja minä—minä sanoin: ”Oi, Jumala, pelasta hänet!”

³⁸ Äitini oli jo pelastunut ja olin kastanut hänet. Sitten minä ajattelin: ”Voi, minun isäni juo niin.” Ja minä ajattelin: ”Jos vain voisoin saada hänet vastaanottamaan Herran Jeesuksen!” Minä menin, kävin pitkäksi pienelle olkipatjalle olohuoneeseen, lähelle ovea.

³⁹ Ja jokin sanoi minulle: ”Nouse ylös.” Ja minä nousin ylös, menin kävelyille, ja menin takaisin takanani olevalle pellolle, vanhalle oranssivarrasheinäpellolle.

⁴⁰ Ja siellä, alle kymmenen jalkaa minusta, seiso i Mies; valkoinen vaate yllään, pieni Kaveri; Hänen käsivartensa olivat taivutettuina *tällä* tavalla; parta, lyhyenpuoleinen; hiukset olkapäillensä asti; ja Hän katseli minuun nähden sivuttain, *tuolla* tavalla; rauhallisen näköinen hahmo. Mutta minä en voinut ymmärtää sitä, kuinka Hänen jalkansa, toinen oli aivan toisen takana. Ja tuuli puhalsi, Hänen viittansa liikkui, oranssivarrasheinä lainehti.

⁴¹ Minä ajattelin: ”Nyt, hetkinen.” Purin itseäni. Sanoin: ”No mutta, minä en ole unessa.” Ja minä vedin alhaalta, vedin pienen palan tuota oranssivarrasheinää irti, tiedättehän, sain siitä eräänlaisen hammastikun. Minä laitoin sen suuhuni. Katsoin taaksepäin taloa kohti. Minä sanoin: ”Ei, minä olin siellä rukoilemassa isän puolesta, ja jokin kehotti tulemaan tänne, ja täällä seisoo tämä Mies.”

⁴² Minä ajattelin: ”Tuo näyttää Herralta Jeesukselta.” Minä ajattelin: ”Onkohan se?” Hän katsoi aivan täsmälleen, suoraan sinne, missä meidän talomme on nyt. Niinpä minä liikuin *tähän* suuntaan, nähdäkseni, voisinko nähdä Hänet. Ja minä saato iin nähdä Hänen kasvojensa sivun, *tällä* tavalla. Mutta Hän... Minun täytyi kääntyä ympäri *näin* päin, nähdäkseni Hänet. Ja minä sanoin, ”Öhöm!” Se ei liikauttanutkaan Häntä. Ja minä ajattelin: ”Luulenpa, että kutsun Häntä.” Ja minä sanoin: ”Jeesus.” Ja kun Hän katsoi, Hän katsoi ympärilleen *tuolla* tavalla. Se oli kaikki, mitä minä muistan, Hän vain ojensi käsivartensa.

⁴³ Koko maailmassa ei ole taitelijaa, joka pystyisi maalaamaan Hänen kuvansa, Hänen kasvojensa piirteitä. Paras, minkä olen milloinkaan nähnyt, on tuo Hofmannin *Kristuksen pää kolmekymmentäkolmevuotiaana*, minulla on se kaikessa kirjallisuudessa ja kaikessa, mitä minä käytän. Se on siksi, että se näyttää juuri siltä, ja niinpä sitten... tai hyvin lähelle, niin lähellä, kuin se voi olla.

⁴⁴ Hän näytti sellaiselta Miehe l t ä, että jos Hän puhuisi, maailma tulisi loppuunsa, ja silti niin paljon rakkautta ja ystävällisyyttä, kunnes sinä—sinä... Minä vain kaadu i n maahan. Ja päivän sarastaessa, minä löysin itseni aivan

aamunkoitteesta, pyjamapaita litimärkänä kyyneleistä, kun toinuin, kävelin takaisin varrasheinäpellon läpi kotiin.

⁴⁵ Minä kerroin siitä saarnaajaystävälleni. Hän sanoi: ”Billy, tuo tekee sinut hulluksi.” Hän sanoi: ”Se on paholainen.” Ja hän sanoi: ”Älä pelleile minkään tuollaisen kanssa.” Minä olin baptistisaarnaaja siihen aikaan.

⁴⁶ No, minä menin toisen vanhan ystäväni luo. Istuin alas ja kerroin hänelle siitä. Minä sanoin: ”Veli, mitä sinä ajattelet siitä?”

⁴⁷ Hän sanoi: ”No, Billy, minäpä kerron sinulle.” Hän sanoi: ”Minä uskon, että koettaksesi säilyttää elämäsi, saarnaa vain sitä, mitä täällä Raamatussa on, Jumalan armoa ja niin edelleen, minä en menisi harhaan jonkin fantastisen asian perässä, jonkin tuollaisen.”

⁴⁸ Minä sanoin: ”Sir, minä en tarkoita mennä harhaan jonkin fantastisen asian perässä.” Minä sanoin: ”Minä koetan vain saada selville, mitä tämä on.”

⁴⁹ Hän sanoi: ”Billy, vuosia sitten heillä oli noita asioita seurakunnissa. Mutta,” hän sanoi: ”kun apostolit hävisivät, nuo asiat hävisivät sen mukana.” Ja hän sanoi: ”Nyt ainoa asia, mikä meillä on, mikä...minkäänlainen tuollaisten asioiden näkeminen,” hän sanoi: ”se on spiritistit, riivaajat.”

Minä sanoin: ”Voi, veli McKinney, tarkoitatko sinä tuota?”

Hän sanoi: ”Kyllä vain.”

Minä sanoin: ”Oi Jumala, ole minulle armollinen!”

⁵⁰ Minä sanoin: ”Minä—minä...Voi, veli McKinney, rukoilisitko—rukoilisitko yhdessä kanssani, ettei Jumala koskaan anna sen tapahtua minulle? Sinä tiedät, että minä rakastan Häntä, enkä minä halua olla väärässä näissä asioissa.” Minä sanoin: ”Rukoile minun kanssani.”

⁵¹ Hän sanoi: ”Minä rukoilen, veli Billy.” Ja niin me rukoilimme juuri siellä pappilassa.

⁵² Minä kysyin useilta saarnaajilta. Sama asia tapahtui. Sitten aloin pelätä sen kysymistä heiltä, koska he ajattelisivat, että minä olin paholainen. Joten minä—minä en halunnut olla sellainen. Minä tiesin sydämessäni, että jotakin tapahtui. No niin, siinä kaikki, jotakin tapahtui minun sydämessäni. Enkä minä halunnut olla sellainen, en koskaan.

⁵³ Niinpä vuosia myöhemmin kuulin eräänä päivänä First Babtist-kirkossa, jossa olin jäsenenä siihen aikaan, minä kuulin jonkun sanovan: ”Hei, sinun olisi pitänyt mennä ja kuunnella noita hihhuleita eilen illalla.”

⁵⁴ Ja minä ajattelin: ”Hihhuleita?” Ja eräs ystäväni, Walt Johnson, bassolaulaja, ja minä sanoin: ”Mitä tuo oli, veli Walt?”

Hän sanoi: ”Joukko näitä helluntailaisia.”

Minä sanoin: ”Mitä?”

55 Hän sanoi: ”Helluntailaisia!” Hän sanoi: ”Billy, jos vain joskus näkisit sen,” hän sanoi: ”he kieriskelivät lattialla tuolla tavalla ja hyppivät ylös alas.” Ja hän sanoi: ”He sanoivat, että heidän täytyi puhua pälpättää jonkinlaisilla tuntemattomilla kielillä, tai he—he eivät olisi pelastettuja.”

Ja minä sanoin: ”Missä tuollaista on?”

56 ”Voi,” hän sanoi: ”pienessä vanhassa telttakokouksessa tuolla noin, toisella puolen Louisvilleä.” Hän sanoi: ”Värillisiä ihmisiä, tietysti.”

Ja minä sanoin: ”A-haa.”

Ja hän sanoi: ”Siellä oli paljon valkoisia ihmisiä.”

Minä sanoin: ”Tekivätkö hekin sitä?”

Hän sanoi: ”Kyllä, kyllä! He tekivät sitä myös.”

57 Minä sanoin: ”Se on hassua, että ihmiset sekaantuvat tuollaisiin asioihin.” Minä sanoin: ”No, kaipa meillä vain täytyy olla noita asioita.” Sunnuntaiaamuna, minä en koskaan tule unohtamaan sitä. Hän oli syömässä kuivaa appelsiininkuorta ruoansulatushäiriöihin, joita hänellä oli, ja voin vain nähdä sen yhtä hyvin, kuin se olisi ollut eilispäivä. Ja minä ajattelin: ”Puhua pälpättämistä, ylös alas hyppimistä, minkälaisia uskontoja he keksivät seuraavaksi?” Ja niin minä—minä jatkoin eteenpäin.

58 Myöhemmin sen jälkeen, minä tapasin vanhan miehen, joka on ehkä täällä seurakunnassa nyt, tai hän oli täällä seurakunnassa, nimeltään John Ryan. Ja minä tapasin hänet paikassa. . . Vanha kaveri, pitkäpartainen ja -tukkainen, ja hän saattaa olla täällä. Minä luulen, että hän oli täältä Benton Harborista, Daavidin Huoneesta.

59 Ja heillä oli paikka Louisvillessä. Minä koetin löytää noita ihmisiä, ja he kutsuivat sitä Profeettojen kouluksi. Joten minä ajattelin, että menisin sinne ja ottaisin selvää, mitä se oli. No, minä en nähnyt kenenkään kierivän lattialla, mutta heillä oli joitakin outoja oppeja. Ja siellä minä tapasin tämän vanhan miehen, hän kutsui minut käymään kotonaan.

60 Minä menin lomalle. Ja olin siellä yhden päivän, ja menin takaisin hänen kotiinsa ja hän oli lähtenyt, ja hän oli mennyt jonnekin Indianapolisissa. ”Herra kutsui hänet,” sanoi hänen vaimonsa.

Minä sanoin: ”Tarkoitatko, että sinä annat tuon miehen karata tiehensä tuolla tavalla?”

61 Hän sanoi: ”Voi, hän on Jumalan palvelija!” Kuulin, että tuo vanha ressurkka kuoli muutama viikko sitten. Ja hän oli omistautunut miehelleen. Voi, siinäpä vasta vaimo! Niin se on.

Oikein tai väärin, mies oli oikeassa joka tapauksessa! Minä sanoin . . . No niin, minä tiesin heidän . . .

⁶² No niin, hän . . . Veli Ryan, oletko sinä täällä? Hän ei ole täällä. Hän oli yhtenä päivänä, eikä ollutkin, pojat?

⁶³ No, he vain elivät sillä, mitä saivat käsiinsä, eikä hänellä ollut mitään syötävää kotonaan. Se on totuus. Ja minä olin saanut joitakin kaloja lammelta, tai järveltä, Michiganissa, ja minä tulin takaisin—ja minä tulin takaisin tuohon asuntoon. Eikä heillä ollut edes laardia talossa tai rasvaa, jossa paistaa kalaa. Ja minä sanoin: ”Hän jätti sinut kotiin ilman mitään?”

Hän sanoi: ”Oi, mutta hän on Jumalan palvelija, veli Bill!” Hän sanoi: ”Hän . . .”

⁶⁴ Ja minä ajattelin: ”No mutta, Jumala siunatkoon vanhaa sydäntäsi. Veli, minä seison aivan sinun rinnallasi.” Niin se on. ”Sinä arvostat miestäsi niin paljon, minä olen valmis liittymään mukaan ja seisomaan sinun rinnallasi sen tähden.” Se on totuus. Me tarvitsemme tänään enemmän sen kaltaisia naisia, ja enemmän miehiä, jotka ajattelevat vaimostaan sillä tavalla. Se on totuus. Amerikka olisi parempi, jos aviomiehet ja vaimot liittyisivät yhteen sillä tavalla. Oikeassa tai väärässä, pysykää heidän kanssaan. Ei olisi niin monia avioeroja.

⁶⁵ Niin me—me menimme . . . Sitten minä jatkoin eteenpäin. Ja matkallani kotiin, se oli outo asia, minä tulin Mishawakan läpi. Ja minä näin nyt pieniä—pieniä vanhoja autoja, seisovan kadulla, nimeltään . . . isoja kylttejä niissä, joissa sanottiin: ”Jeesus yksin.” Minä ajattelin: ”Mitä . . . Jeesus yksin”, sen täytyy olla uskonnollista.” Ja minä menin sinne ja siellä oli polkupyöriä, joissa oli se: ”Jeesus yksin.” Cadillaceja, T-mallin Fordeja, kaikkea: ”Jeesus yksin” niissä. Minä ajattelin: ”No mutta, mitähän tämä on?”

⁶⁶ Niinpä minä seurasin sitä ympäriinsä; sain selville, että siellä oli hengellinen kokous, tuhannesta viidestäsadasta kahteentuhanteen ihmistä oli siellä. Ja minä kuulin kaikkien siellä huutavan ja hyppivän ylös-alas, ja pitävän menoa. Minä ajattelin: ”Kas, täällähän minä voin nähdä, mitä hihhulit ovat.”

⁶⁷ Niinpä minulla oli vanha Fordini, tiedättehän, jonka väitin kulkevan kolmekymmentä mailia tunnissa, viisitoista *tähän* suuntaan ja viisitoista ylös-alas *tähän* suuntaan. Niinpä minä ajoin sen tien sivuun, minä . . . kun löysin pysäköintipaikan, ja kävelin takaisin katua pitkin. Kävelin sisään, katselin ympärilleni, ja kaikki, jotka voivat seistä, seisovat. Minun täytyi katsoa heidän päidensä yli. Ja he huusivat, ja pomppivat, ja kaatuilivat ja menosivat. Minä ajattelin: ”Huh, hmm, mitähän porukkaa tuo on!”

⁶⁸ Mutta mitä pidempään minä siellä seisoin, sitä paremmalta minusta tuntui. Minä ajattelin: ”Tuohan vaikuttaa varsin hyvältä.” Minä ajattelin: ”Ei noissa ihmisissä ole mitään vialla.

Eivät he ole hulluja.” Minä pääsin juttelemaan joidenkin heidän kanssaan, niinpä, he—he olivat hienoja ihmisiä. Joten minä sanoin . . .

⁶⁹ No niin, se oli sama kokous, josta menin ulos ja jäin koko yöksi sinä yönä, ja seuraavana päivänä minä menin sinne. Ja te olette kuulleet minun kertovan siitä elämäntarinassani. Minä olin puhujankorokkeella sadanviidenkymmenen, tai kahdensadan sananpalvelijan kanssa, ja ehkä enemmänkin, ja kaikkien haluttiin vain nousevan ylös ja sanovan, mistä he olivat kotoisin. Ja minä sanoin: ”Evankelista William Branham, Jeffersonville,” istuin alas: ”Baptisti,” niinpä, istuin alas. Jokainen kertoi, mistä he olivat.

⁷⁰ Niinpä seuraavana aamuna, kun saavuin sinne . . . Minä nukuin koko yön pellolla sinä yönä ja prässäsin housuni Fordin kahden istuimen välissä, tiedättehän, ja minä—minä . . . vanhat puuvillakreppihousut, pieni t-paita, tiedättehän. Niinpä seuraavana aamuna minä menin kokoukseen, pieni t-paitani päälläni. Minä olin mennyt . . .

⁷¹ Minulla ei ollut kuin kolme dollaria ja minun täytyi saada tarpeeksi bensaa päästäkseni kotiin. Ja sitten minulla—minulla oli itselleni joitakin sämpylöitä, vähän vanhoja, tiedättehän, mutta se sopi minulle. Ja minä menin palopostille, sain itselleni lasin vettä, tiedättehän, ja ne olivat aika hyviä. Niinpä minä olin liottanut niitä vähän ja söin aamiaisen.

⁷² No niin, minä olisin voinut syödä heidän kanssaan, hehän söivät kahdesti päivässä. Mutta en voinut panna mitään uhriin, joten en halunnut—en halunnut elää heidän siivellään.

⁷³ Niinpä sitten minä—sitten minä saavuin sinne sinä aamuna, siellä sanottiin . . . Minun vain täytyy kertoa tämä osa siitä. Ja niinpä minä tulin sinne sinä aamuna, ja he sanoivat: ”Me etsimme William Branhamia, nuorta evankelistaa, joka oli puhujankorokkeella eilen illalla, baptistia.” He sanoivat: ”Me haluamme hänen tuovan sanoman tänä aamuna.” Minä näin, että se tulisi pistämään minut koville, tuo joukko ihmisiä, minut baptistin. Joten minä vain ikään kuin painuin alas penkissäni. Minulla oli puuvillakreppihousut ja t-paita; tiedättehän, ja me puukeuduimme papillisesti, niinpä . . . Ja minä painauduin taakse päin penkissä tällä tavalla. Niinpä hän kysyi kaksi tai kolme kertaa. Ja minä istuin erään värillisen veljen vieressä.

⁷⁴ Ja syy, miksi heillä oli oma kokouksensa pohjoisessa, johtui rotuerottelusta, joka oli silloin voimassa etelässä. Niinpä he eivät voineet pitää sitä etelässä.

⁷⁵ Niinpä minä ihmettelin, mistä tässä ”Jeesus Yksin” oli kysymys. Ja minä ajattelin: ”Niin kauan kuin se on Jeesus, se kyllä sopii. Joten, sillä ei ole merkitystä, oli se sitten . . . miten se on, kunhan se vain on Hän.”

76 Niinpä minä istuin siellä hetken ja katselin heitä, ja niin he kutsuivat vielä kaksi tai kolme kertaa. Ja tämä värillinen veli katsoi minuun, hän sanoi: ”Tunnetko sinä hänet?” Minä—minä—minä. . . Siinä oli näytön paikka. Minä en voinut valehdella sille miehelle, minä en halunnut.

Minä sanoin: ”Katsohan, veli. Kyllä, minä tunnen hänet.”

Hän sanoi: ”No, mene hakemaan hänet.”

77 Minä sanoin: ”No, minä—minäpä kerron sinulle, veli,” minä sanoin: ”Minä olen hän. Mutta näetkös,” minä sanoin: ”katsohan, minä. . . näissä puuvillakreppihousuissa.”

”Mene vain sinne.”

78 Ja minä sanoin: ”Ei, en minä voi mennä sinne,” minä sanoin: ”nämä housut päällä, tällä tavalla, tämä pieni t-paita.”

Hän sanoi: ”Nuo ihmiset eivät välitä, miten sinä puukeudut.”

79 Ja minä sanoin: ”No, kuule, ethän mainitse siitä. Kuulethan?” Minä sanoin: ”Näetkös, minulla on nämä puuvillakreppihousut päällä, en minä halua mennä sinne.”

He sanoivat: ”Tietääkö kukaan William Branhamin olinpaikkaa?”

Hän sanoi: ”Täällä hän on! Täällä hän on!”

80 Huh, huh! Kasvoni todella punaisena, tiedättehän; ilman kravattia, tiedättehän; ja tämä vanha pieni t-paita, tiedättehän, ja pienet hihat, tällä tavalla. Ja minä kävelin sinne ylös, korvani kuumottaen. En ollut koskaan ollut tekemisissä mikrofonin kanssa.

81 Ja niinpä minä pääsin saarnaamisen alkuun siellä, ja minä otin aiheen, en koskaan unohda sitä: ”Rikas mies nosti katseensa tuonelassa ja sitten hän itki.” Minä, monta kertaa, saarnaan kolmesta pienestä asiasta, kuten: ”Tulkaa katsomaan miestä,” ”Uskotko sinä tämän?” tai ”Sitten hän itki.” Ja minä jatkoin sanoen: ”Siellä ei ollut kukkasia, ja sitten hän itki. Siellä ei ollut rukouskokouksia, sitten hän itki. Siellä ei ollut lapsia, sitten hän itki. Ei lauluja, ja sitten hän itki.” Sitten minä itkin.

82 Niinpä kun se kaikki oli ohi, oi voi, he vain. . . he kaikki minun ympärilläni, haluten minun tulevan pitämään kokousta heille. Ja minä ajattelin: ”No mutta, ehkä minä olen hihhuli!” Näettekö? Niinpä minä ajattelin: ”Ehkäpä. . .” Näettekö, he olivat todella hienoja ihmisiä.

83 Ja minä kävelin ulos. Ja mies, cowboy-saappaat jalassaan ja suuri cowboy-hattu, minä sanoin: ”Kuka sinä olet?”

Hän sanoi: ”Olen vanhin *Se-ja-se* Texasista.”

Minä ajattelin: ”No, sehän näytti. . .”

84 Toinen kaveri käveli sinne jalassaan sellaiset pienen pienet pussipolvihousut, tiedättehän, joita ennen käytettiin pelattaessa

golfia, ja yksi noista pienistä neulepaidoista. Hän sanoi: ”Minä olen pastori *Se-ja-se*, Floridasta. Tulisitko sinä pitämään. . .”

⁸⁵ Minä ajattelin: ”Olen aivan kotonani, voi pojat, näissä puuvillakreppihousuissa ja t-paidassa. Se sopii hienosti.”

⁸⁶ Niinpä, te olette kuulleet minun elämäntarinani noista asioista, joten minä lopetan tähän ja kerron teille jotakin, mitä en ole koskaan aikaisemmin kertonut. Ensimmäiseksi, minä haluan kysyä teiltä. . .Minä aion ohittaa sen. En ole koskaan eläessäni sanonut sitä julkisesti. Jos te lupaatte minulle, että te rakastatte minua ja yritätte yhä rakastaa minua yhtä paljon senkin jälkeen, kun minä sanon tämän, niin kuin minäkin rakastan, ennen kuin minä sanon sen, nostakaa kätenne ylös. Hyvä on. Se on teidän lupauksenne, minä tulen pitämään teitä vastuussa siitä.

⁸⁷ Istuessani kokouksessa sinä iltana, kun he lauloivat laulujaan, he taputtivat käsiään. Ja he lauloivat: ”Minä. . .” Sitä pientä laulua: ”Minä tiedän, että se oli veri. Minä tiedän, että se oli veri.” Ja he juoksivat pitkin käytäviä ja kaikkea ja vain huusivat ja ylistivät Herraa. Minä ajattelin: ”Tuo kuulostaa minun mielestäni hirveän hyvältä.” Minä aloin. . .

⁸⁸ Ja siellä viitattiin koko ajan Apostolien tekoihin, Apt. 2:4, Apt. 2:38, Apt. 10:49, kaikkeen tuohon. Minä ajattelin: ”Kas, se on Raamattua! Minä en vain koskaan aiemmin ollut nähnyt sitä tuolla tavalla.” Mutta, oi, sydämeni paloi, ajattelin: ”Tämä on ihmeellistä!” Minä luulin, että he olivat joukko hihhuleita, kun ensi kerran tapasin heidät, ja minä ajattelin: ”Voi sentään! Nyt he ovat joukko enkeleitä.” Näettekö, minä muutin mieleni todella nopeasti.

⁸⁹ Joten seuraavana aamuna, kun Herra oli antanut minulle tämän hienon mahdollisuuden pitää näitä kokouksia, minä ajattelin: ”Oi voi, minä menen tämän ihmisjoukon tykö! Sen täytyy olla sitä, mitä he ennen kutsuivat ’huutaviksi metodisteiksi.’ Se meni vain vähän pidemmälle,” minä ajattelin. ”Ehkä se on sitä, mitä se on.” Niinpä minä ajattelin: ”No, minä olen. . .minä todella pidän siitä. Voi, heissä on jotakin, mistä minä pidän, he ovat nöyriä ja suloisia.”

⁹⁰ Niinpä yksi asia, jota minä en voinut ymmärtää, oli se kielillä puhuminen, joka vaivasi minua. Ja minä. . .Siellä oli yksi mies, sanotaanko, istuen *tässä* ja toinen *täällä*, ja he olivat tuon ryhmän johtajia. *Tämä* nousi ylös ja puhui kielillä, *tämä* selitti sen ja kertoi asioista kokouksessa ja niin edelleen. Minä ajattelin: ”Johan on, huh, minun täytyy lukea siitä!” Niinpä sitten he tekivät päinvastoin, se lankesi *tämän* päälle ja sitten takaisin *tuon* päälle; ja kumpikin puhui kielillä, selitti. Loputkin seurakunnasta puhuivat, mutta ei vaikuttanut siltä, kuin selitys olisi tullut niin kuin näille kahdelle miehelle. No niin, minä näin heidän istuvan lähekkäin yhdessä, minä ajattelin: ”Voi

sentään, heidän täytyy olla enkeleitä!” Niinpä, istuessani siellä takana . . .

⁹¹ Mitä ikinä se olikaan (tiedättehän), mitä en voinut ymmärtää, se tuli minun ylleni. Ja minulla on tapani tietää asioita, jos Herra haluaa minun tietävän sen, tiedättehän. Ja minä en . . . Se on syy, miksi minä sanon, minä en ole hiiskunutkaan tästä, en koskaan aiemmin julkisesti. Jos minä todella haluan saada selville jotakin, Herra yleensä kertoo minulle näistä asioista. Sitä varten lahja on, näettehän. Niinpä, te ette voi vain heittää sitä ihmisten eteen, siitä tulee kuin helmien viskomista sikojen eteen. Se on harras, pyhä asia, ettekä te tahdo tehdä sitä. Niinpä, Jumala pitäisi minua vastuullisena. Niin kuin veljille puhuminen ja niin edelleen, minä en yrittäisi saada selville jotakin pahaä veljestä.

⁹² Istuessani kerran pöydässä erään miehen kanssa, hänen kätensä ympärilläni, hän sanoi: ”Oi, veli Branham, minä rakastan sinua.” Ja minä tunsin jatkuvasti jonkin liikkuvan. Minä katsoin häntä. Hän ei ollut voinut kertoa sitä minulle; minä tiesin, ettei hän tehnyt sitä, näettehän, koska siinä se oli. Hän oli ehdottomasti tekopyhä, jos on koskaan ollut sellaista, näettehän, ja aivan siinä kätensä ympärilläni.

⁹³ Minä sanoin: ”No, selvä,” minä kävelin pois. Minä en tahdo tietää sellaista. Minä mieluummin vain tuntisin hänet sillä tavalla, kuin tunnen hänet, veljenäni, ja antaisin sen jatkua niin. Huolehtikoon Jumala siitä lopusta. Näettekö? Enkä minä halua . . . en tiedä, en halua tietää noita asioita.

⁹⁴ Ja monta kertaa näissä asioissa, se ei ole täällä seurakunnassa. Minä istun huoneessa, istun ravintolassa, ja Pyhä Henki kertoo minulle asioita, jotka tulevat tapahtumaan. Täällä on ihmisiä, jotka tietävät sen olevan totta. Minä istun kotonani ja minä sanon: ”Nyt, ole varovainen, sieltä on hetken kuluttua tulossa auto. Se tulee olemaan *tietty-tietty* henkilö. Tuo heidät sisälle, koska Herra on sanonut, että he tulisivat olemaan täällä.” ”Kun me kuljemme katua pitkin, *tiettyjä* asioita tulee tapahtumaan. Tarkkaa tuota risteystä tuolla, koska sinä melkein joudut törmäykseen.” Ja nähkää vain, ettekö se ole sillä tavalla, näettehän, joka kerta, aivan täydellisesti! Niinpä, te ette halua heittäytyä siihen liian paljon, koska te . . . Se—se on . . . Te voitte käyttää sitä, se on Jumalan lahja, mutta teidän täytyy katsoa, mitä te teette sillä. Te olette Jumalalle vastuussa siitä.

⁹⁵ Katsokaa Moosesta. Mooses oli Jumalan lähettämä mies. Uskotteko te sen? Ennalta määrätty, ennalta asetettu, ja tehty profeetaksi! Ja Jumala lähetti hänet sinne sanoen: ”Mene puhumaan kalliolle,” sen jälkeen, kun sitä oli lyöty. Hän sanoi: ”Mene puhumaan kalliolle ja se tuo esiin vetensä.”

96 Mutta Mooses, vihaisena, juoksi sinne ja löi kalliota. Vettä ei tullut, hän iski sitä uudestaan, sanoen: ”Te kapinalliset! Täytyykö meidän tuoda teille vettä tästä kalliosta?”

97 Näettekö, mitä Jumala teki? Vesi tuli, mutta Hän sanoi: ”Tule tänne, Mooses.” Tämä oli sen loppu, näetthän. Teidän täytyy tarkata noita asioita, jotta te...mitä te teette jumalallisten lahjojen kanssa.

98 Aivan niin kuin saarnaaja, hyvä, voimallinen saarnaaja, ja hän menee ja saarnaa vain kerätäkseen uhreja ja rahaa, Jumala on pitävä hänet vastuussa siitä. Niin se on. Teidän täytyy tarkata, mitä te teette jumalallisten lahjojen kanssa. Ja, tai hän yrittää saada suurta arvovaltaa tai suuren nimen jollekin seurakunnalle tai suuren nimen itselleen. Minä pitäisin mieluummin kaksi tai kolme iltaa kokouksia ja jatkaisin jossakin muualla, ja olisin nöyrä ja alhainen. Ja te tiedätte, mitä tarkoitan. Kyllä vain, pysy aina sillä paikalla, missä Jumala voi laskea kätensä päällesi.

Tämä koskee nyt sisäistä elämää, muistatthän.

99 Niinpä sitten tuona päivänä minä ajattelin: ”No, minä kävelen sinne.” Ja minä vain olin niin varuillani noiden ihmisten suhteen, minä ajattelin: ”Minä otan selvää noista miehistä.” Ja ulkona pihalla, minä jatkoin heidän etsimistään, kun kokous oli ohi. Minä katselin ympäriinsä. Minä löysin toisen heistä, minä sanoin: ”Hyvää päivää, herra!”

100 Hän sanoi: ”Hyvää päivää!” Hän sanoi: ”Olitko sinä se nuori saarnaaja, joka saarnasi tänä aamuna?”

Minä sanoin...Minä olin kaksikymmentäkolmevuotias silloin. Minä sanoin: ”Kyllä, herra.”

Ja hän sanoi: ”Mikä sinun nimesi olikaan?”

Minä sanoin: ”Branham.” Ja minä sanoin: ”Entä sinun?”

101 Ja hän kertoi minulle nimensä. Ja minä ajattelin: ”No niin, jospa minä vain voin nyt saada yhteyden hänen henkeensä.” Ja vielä tietämättä, mikä sen sai aikaan. Ja minä sanoin: ”No, sanokaamme, herra,” minä sanoin: ”että teillä ihmisillä on täällä jotakin, mitä minulla ei ole.”

Hän sanoi: ”Oletko sinä saanut Pyhän Hengen sen jälkeen, kun uskoit?”

Minä sanoin: ”No tuota, minä olen babtisti.”

102 Hän sanoi: ”Mutta oletko sinä vastaanottanut Pyhän Hengen sen jälkeen, kun tulit uskoon?”

103 Ja minä sanoin: ”Tuota, veli, mitä sinä tarkoitat?” Minä sanoin: ”Minä—minä en ole saanut sitä, mitä te kaikki olette saaneet, sen minä tiedän!” Minä sanoin: ”Koska te olette saaneet jotakin, joka vaikuttaa olevan voimallista ja niin...”

Hän sanoi: ”Oletko sinä koskaan puhunut kielillä?”

Ja minä sanoin: ”En, herra.”

Hän sanoi: ”Minäpä kerron sinulle aivan heti, ettet sinä ole saanut Pyhää Henkeä.”

104 Ja minä sanoin: ”No tuota, jos minä. . . Jos se on se, mitä Pyhän Hengen saaminen vaatii, minä en ole saanut sitä.”

105 Ja niin hän sanoi: ”No, jos sinä et ole puhunut kielillä, sinä et ole saanut sitä.”

106 Ja pitäen yllä keskustelua sillä tavalla, minä sanoin: ”No, missä minä voin saada sen?”

107 Hän sanoi: ”Mene tuonne huoneeseen ja ala etsiä Pyhää Henkeä.”

108 Ja minä tarkkailin häntä, tiedättehän. Hän ei tiennyt, mitä olin tekemässä, mutta hän. . . Minä tiesin, että hänellä oli pieni outo tunne, koska hän. . . hänen silmänsä alkoivat hieman lasittua, kun hän katsoi minua. Ja hän. . . Mutta hän oli todella kristitty. Hän oli totisesti, aivan sataprosenttisesti, kristitty. Se on totta. No, minä ajattelin: ”Kiitos Herralle, tässä se on! Minä—minun—minun täytyy päästä tuolle alttarille jossakin.”

109 Minä menin ulos, katselin joka puolelle, minä ajattelin: ”Minä etsin sen toisen miehen.” Ja kun minä löysin hänet ja aloin puhua hänelle, minä sanoin: ”Hyvää päivää, herra.”

110 Hän sanoi: ”Kuule, mihin seurakuntaan sinä kuulut?” Hän sanoi: ”Minulle kerrottiin, että sinä olet baptisti.”

Minä sanoin: ”Jep.”

Ja hän sanoi: ”Sinulla ei ole vielä Pyhää Henkeä, eihän?”

Minä sanoin: ”No tuota, minä en tiedä.”

Hän sanoi: ”Oletko koskaan puhunut kielillä?”

Minä sanoin: ”En, herra.”

Hän sanoi: ”Sinulla ei ole sitä.”

111 Ja minä sanoin: ”No, minä tiedän, että minulla ei ole sitä, mitä teillä kaikilla on. Sen minä tiedän.” Ja minä sanoin: ”Mutta, veljeni, minä todella haluan sen.”

Hän sanoi: ”No, tuolla—tuolla on allas, valmiina.”

112 Minä sanoin: ”Minut on kyllä kastettu. Mutta,” minä sanoin: ”Minä—minä en ole vastaanottanut sitä, mikä teillä kaikilla on.” Minä sanoin: ”Teillä on jotakin, mitä minä—minä todella haluan.”

Ja hän sanoi: ”No, sehän on hienoa.”

113 Minä yritin saada otetta hänestä, näettehän. Ja jos minä. . . Kun minä lopulta tavoitin hänen henkensä, nyt, se oli tämä toinen mies, jos olen koskaan puhunut alhaiselle tekopyhälle, siinä oli yksi heistä. Hän eli. . . Hänen vaimonsa oli mustatukkainen nainen, hän eli vaaleaverikön kanssa ja hänellä oli kaksi lasta tämän kanssa. Hän joi, kiroili, juoksi

kapakoissa ja kaikkea muuta, ja silti hän oli tuolla ja puhui kielillä ja profetoi.

114 Silloin minä sanoin: ”Herra, anna minulle anteeksi.” Minä menin kotiin. Se on totta. Minä sanoin: ”Minä vain . . . minä en voi ymmärtää sitä. Vaikutti siltä kuin siunattu Pyhä Henki olisi langennut, ja, tuon tekopyhän päälle.” Minä sanoin: ”Ei voi olla! Siinä kaikki.”

115 Silloin tämän pitkän ajanjakson aikana, tutkiskellessani ja itkiessäni, minä ajattelin, että jos voisin päästä olemaan heidän kanssaan, ehkä minä voisin saada selville, mistä siinä kaikessa oli kysymys. Tässä on toinen, aito kristitty; ja tässä on toinen, oikea tekopyhä. Sitten minä ajattelin: ”Mitä siitä? Voi,” minä sanoin: ”Jumala, ehkä—ehkä minussa on jotakin vialla.” Ja minä sanoin, fundamentalisti kun olen, ”Sen . . . Minun täytyy nähdä se Raamatussa. Sen täytyy.”

116 Minulle, kaikki, mikä toimii, sen täytyy tulla selville tästä Raamatusta tai se ei ole oikein. Sen täytyy tulla täältä näin. Se voidaan todistaa Raamatulla, ei vain yhdessä paikassa, vaan sen täytyy kulkea läpi koko Raamatun. Minun täytyy uskoa se. Sen täytyy sopia ja punoutua yhteen jokaisen Kirjoituksen kanssa tai minä en usko sitä. Ja sitten, koska Paavali sanoi: ”Jos enkeli Taivaasta tulee, saarnaten jotain toista evankeliumia, olkoon hän kirottu.” Niinpä minä uskon Raamattua.

Ja minä sanoin: ”Minä en ole koskaan voinut nähdä mitään sellaista Raamatussa.”

117 Kaksi vuotta myöhemmin, sen jälkeen, kun olin menettänyt vaimoni ja kaikkea, minä olin siellä Green’s Millissä, pienessä vanhassa paikassani siellä, rukoilemassa. Olin ollut siellä luolassani kaksi tai kolme päivää, kaksi päivää se oli. Minä kävelin ulos sieltä saamaan vähän happea, raikasta ilmaa. Ja kun kävelin siellä ulkona, Raamattuni lepäsi siellä puun rungon päässä, juuri siinä, mistä tullaan sisään. Vanha, maahan kaatunut puu, jossa oli oksanhaara. Nyt, te . . . Siinä oli oksanhaara osoittaen ylös *tällä* tavalla, ja puu maaten maassa. Ja minä vain istuin hajareisin sen rungon päällä, ja makasin siellä yöaikaan, katsellen ylös kohti taivaita sillä tavalla, käteni leväten *tällä* tavalla ja joskus nukahdin maaten tuolla rungolla sillä tavalla, rukoillessani. Olin siellä useita päiviä, enkä syönyt tai juonut, vain siellä rukoilemassa. Ja minä kävelin ulos saamaan vähän raitista ilmaa, ulos siitä luolasta; siellä sisällä oli viileää, kosteaa.

118 Niinpä sitten minä tulin ulos, ja Raamattuni oli siellä missä minulla oli ollut se päivää aikaisemmin, ja se oli käännettynä hebrealaiskirjeseen, 6. lukuun. Ja minä aloin lukea siitä, ”Laittakaamme pois . . . päästäksemme täydellisyyteen, ryhtymättä taas uudestaan laskemaan perustusta, parannuksesta ja kuolleista töistä ja uskoa

Jumalaan,” ja niin edelleen. ”Sillä on mahdotonta niitä, jotka kerran olivat tulleet valaistuksi, tehty osallisiksi taivaallisesta lahjasta, ja kutsumuksesta,” ja niin edelleen. Mutta siinä sanottiin, ”Mutta orjantappurat ja ohdakkeet, jotka ovat lähellä hylkäämistä, joiden loppu... vesi... sade tulee useasti maan päälle, muokaten sen ja valmistakseen sen sitä varten, mikä on—joka on lähellä hylkäämistä, orjantappuroineen ja ohdakkeineen, jonka loppu on, että se tulee poltetuksi.”

Ja jokin meni, ”Phuuuuuhhhh!”

¹¹⁹ Minä ajattelin: ”Tässä se on. Minä kuuntelen nyt, mitä ikinä Hän... Hän herätti minut täällä, Hän on antamassa minulle näyn juuri nyt.” Minä odotin siellä, tuon rungon päässä, ja odotin. Minä nousin ylös ja kävelin edestakaisin, ylös ja alas. Kävelin takaisin, mitään ei tapahtunut. Minä kävelin jälleen takaisin luolaani, mitään ei tapahtunut. Minä seisoin siellä, minä ajattelin: ”No, mitä tämä on?”

¹²⁰ Minä kävelin taas takaisin Raamattuni tykö ja, oi, se vain tuli taas minun ylleni. Minä otin Sen käsiini ja ajattelin: ”Mitä siellä on, minkä Hän haluaa minun lukevan?” Minä jatkoin lukemista ”katumuksesta Jumalan edessä ja uskosta,” ja niin edelleen ja minä luin siitä, missä sanottiin, ”Sade tulee useasti maan päälle muokatakseen sen ja valmistakseen sen sitä varten, mitä varten se on tarkoitettu, täällä, mutta orjantappurat ja ohdakkeet ovat lähellä hylkäämistä, ja niiden loppu on tulla poltetuksi.” Ja voi, se vain järisytytti minua!

¹²¹ Ja minä ajattelin: ”Herra, aiotko Sinä antaa minulle näyn siitä, mitä...” Minä olin siellä pyytämässä Häneltä jotakin.

¹²² Sitten aivan yhtäkkiä, edessäni, minä näin maailman pyörivän ja se oli kokonaan äestetty. Ja täällä kulki mies valkoisissa, pää pystyssä, kylväen siemeniä tällä tavalla. Ja kun hän kulki, mennen, juuri kun hän meni mäen taakse, täällä tuli mies hänen takanaan, puettuna mustiin, päänsä alhaalla, kylväen siemeniä. Ja kun hyvät siemenet nousivat esille, se oli vehnä; ja kun huonot siemenet tulivat esiin, se oli rikkaruohoa.

¹²³ Ja sitten tuli suuri kuivuus maan päälle ja vehnä roikutti päätään, aivan nääntymäisillään, haluten vettä. Ja minä näin kaikki ihmiset kädet kohotettuina, rukoillen Jumalaa lähettämään vettä. Ja sitten minä näin tuon rikkaruohon, sillä oli pää painettuna, kumartuen veden tähden. Ja juuri silloin suuret pilvet saapuivat paikalle ja vettä vain ryöppysi alas. Ja kun niin tapahtui, tuo pieni vehnä, joka oli aivan alas taipuneena, meni ”Fiuuh”, nousten suoraan pystyyn. Ja tuo pikku rikkaruoho aivan sen vieressä meni, ”Fiuuh”, nousten suoraan pystyyn.

Minä ajattelin: ”No mutta, mitähän tuo on?”

¹²⁴ Sitten se tuli minulle. Siinä se on. Sama sade, joka saa vehnän kasvamaan, saa rikkaruohon kasvamaan. Ja sama Pyhä Henki voi langeta ihmisjoukossa ja voi siunata tekopyhää

aivan samalla tavalla, kuin se siunaa toistakin. Jeesus sanoi: ”Hedelmistään te tunnette heidät.” Ei siitä, huutaako hän, riemuitseeko hän, vaan ”hedelmistään te tunnette hänet.”

¹²⁵ Minä sanoin, ”Siinä se on!”, ”Minä ymmärsin sen, Herra.” Minä sanoin: ”Silloin se todella on totuus.” Tämä mies . . . Teillä voi olla lahjoja tuntematta Jumalaa.

¹²⁶ Niinpä sitten minä—sitten minä olin tulossa liian kriittiseksi kielillä puhumisen suhteen, näettehän. Mutta sitten eräänä päivänä, kuinka Jumala vahvistikaan sen minulle!

¹²⁷ Olin kastamassa joella ensimmäisiä käännyttäjäni, Ohio-joella, ja seitsemästoista henkilö, jota olin kastamassa, kun minä aloin kastamaan häntä, minä sanoin: ”Isä, niin kuin minä kastan hänet vedellä, kasta Sinä hänet Pyhällä Hengellä.” Minä aloin laittamaan häntä veden alle.

¹²⁸ Ja juuri silloin pyörre tuli ylhäältä taivaista ja siinä tuli tuo Valo, loistaen alas. Satoja ja satoja ihmisiä rantatörmällä, tarkalleen kello kahdelta iltapäivällä, kesäkuussa. Ja Se riippui suoraan siinä yläpuolella, missä minä olin. Ääni puhui sieltä ja sanoi: ”Niin kuin Johannes kastaja lähetettiin Kristuksen ensimmäisen tulemuksen edelläkävijänä, sinulla on . . . on Sanoma, joka on edeltävä Kristuksen toista tulemusta.” Ja se lähes pelotti minut kuoliaaksi.

¹²⁹ Ja minä menin takaisin, ja kaikki ihmiset siellä, valimon miehet ja he kaikki, apteekkari ja he kaikki siellä rantapenkereellä. Minä olin kastanut noin kaksi tai kolmesataa sinä iltapäivänä. Ja kun he ottivat minut pois, vetivät minut ylös vedestä, diakonit ja niin edelleen nousivat sieltä, he kysyivät minulta, sanoen: ”Mitä tuo Valo tarkoitti?”

¹³⁰ Suuri joukko värillisiä ihmisiä Gilt Edgen baptistikirkosta ja Lone Star-kirkosta oli siellä, ja monia noista oli siellä, he alkoivat huutaa, kun he näkivät sen tapahtuvan, ihmisiä pyörtyi.

¹³¹ Eräs tyttö, jota yritin saada pois veneestä siellä, istuen uimapuku päällä, pyhäkouluopettaja eräessä seurakunnassa, ja minä sanoin: ”Etkö tulisi pois, Margie?”

Hän sanoi: ”Billy, ei minun ole pakko tulla pois.”

¹³² Minä sanoin: ”Se on totta, ei sinun ole pakko, mutta minulla olisi tarpeeksi kunnioitusta evankeliumia kohtaan tulla pois sieltä, missä minä olen kastamassa.”

Hän sanoi: ”Minun ei ole pakko.”

¹³³ Ja kun hän istui siellä, hihittäen ja nauraen minulle kastaessani, koska hän ei uskonut kastamiseen, niinpä sitten kun Herran enkeli tuli alas, hän kaatui eteenpäin veneessä. Tänään tuo tyttö on mielisairaalassa. Niinpä te ette vain voi leikkiä Jumalan kanssa. Näettekö? No niin, myöhemmin . . . Kaunis tyttö, alkoi myöhemmin juoda, häntä lyötiin pullolla,

olutpullolla, joka leikkasi koko hänen kasvonsa. Voi, kamalan näköinen ihminen! Ja siellä se tapahtui.

¹³⁴ Ja sitten läpi koko elämän olen voinut nähdä sen, näen sen liikkuvan, näen noita näkyjä, kuinka nuo asiat tulisivat tapahtumaan. Sitten, vähän myöhemmin, se vaivasi minua jatkuvasti niin paljon, ja kaikki sanoivat minulle, että se oli väärin. Ja minä lähdin vanhalle seudulleni, sinne, missä minä aina rukoilin lävitse. Ja minä . . . huolimatta siitä kuinka paljon rukoilin sen puolesta, ettei se tulisi minulle, se tuli joka tapauksessa. Ja niinpä minä olin vain . . . Minä olin—minä olin riistanvartijana Indianan osavaltiossa. Ja minä tulin sinne, siellä oli mies istumassa, tabernaakkelin pianistin veli. Ja hän sanoi: ”Billy, ajaisitko kanssani Madisoniin tänä iltapäivänä?”

Minä sanoin: ”Minä en voi tehdä sitä, minun täytyy mennä metsänhoitoon.”

¹³⁵ Ja minä . . . tulekseni kotiin ja ottaessani pois vyöni, asevyön ja sellaiset, ja käärin ylös hihani. Me asuimme pienessä kaksihuoneisessa talossa ja minä olin menossa peseytymään ja valmistautumaan aterialleni. Ja kun olin peseytynyt ja juuri kävelemässä ympäri talon viertä, suuren vaahterapuun alla, ja yhtäkkiä jokin meni, ”Phuuuhhh!” Ja melkein pyörriin. Ja minä katsoin, ja minä tiesin, että se oli taas Se.

¹³⁶ Minä istuuduin noille portaille, ja hän hyppäsi ulos autostaan ja juoksi luokseni, hän sanoi: ”Billy, oletko sinä pyörtymässä?”

Minä sanoin: ”En.”

Hän sanoi: ”Mikä hätänä, Billy?”

¹³⁷ Ja minä sanoin: ”Minä en tiedä.” Minä sanoin: ”Mene vain veli, kaikki hyvin. Kiitos.”

¹³⁸ Vaimoni tuli ulos ja toi kannullisen vettä, hän sanoi: ”Kultaseni, mikä hätänä?”

Minä sanoin: ”Ei mikään, kultaseni.”

¹³⁹ Niinpä hän sanoi: ”Tulehan nyt, päivällinen on valmiina,” ja hän laittoi kätensä minun ympärilleni, koettaen tuoda minua sisälle.

¹⁴⁰ Minä sanoin: ”Kultaseni, minä—minä haluan kertoa sinulle jotakin.” Minä sanoin: ”Kutsu sinä heidät koolle ja kerro heille, että minä en tule olemaan siellä tänä iltapäivänä.” Minä sanoin: ”Meda, kultaseni,” minä sanoin: ”Minä tiedän sydämessäni, että minä rakastan Jeesusta Kristusta. Minä tiedän, että olen siirtynyt kuolemasta elämään. Mutta minä en halua, että paholaisella on mitään tekemistä minun kanssani.” Ja minä sanoin: ”Minä en voi mennä eteenpäin tällä tavalla; minä olen vanki.” Minä sanoin: ”Koko ajan, kun tämä asia jatkaa tapahtumistaan, sen kaltaiset asiat, ja näitä näkyjä tulee, ja niin edelleen sillä tavalla. Tai, mitä ikinä se on,” minä sanoin:

”se tapahtuu minulle.” Minä en tiennyt, että se oli näky. Minä en kutsunut sitä näyksi. Minä sanoin: ”Nuo transsin kaltaiset,” minä sanoin: ”en tiedä, mitä se on. Ja, kulta, minä—minä—minä—minä en halua pelleillä sen kanssa, minulle kerrotaan, että se on paholainen. Ja minä rakastan Herraa Jeesusta.”

141 ”Voi”, hän sanoi: ”Billy, sinun ei pitäisi kuunnella, mitä ihmiset sanovat sinulle.”

142 Minä sanoin: ”Mutta, kulta, katsopa toisia saarnaajia.” Minä sanoin: ”Minä—minä en halua sitä.” Minä sanoin: ”Minä menen paikkaani metsässä. Minulla on noin viisitoista dollaria, huolehdi sinä Billystä.” Billy oli pienen pieni poika silloin, pienen pieni kaveri. Minä sanoin: ”Ota sinä—sinä. . . Se riittää vähäksi aikaa sinun ja Billyn elämiseen. Kutsu heidät koolle ja kerro heille, että minä—minä saatan olla takaisin huomenna, ja voi olla etten koskaan tule takaisin. Jos minä en ole tullut takaisin seuraavan viiden päivän kuluessa, laittakaa mies minun paikalleni.” Ja minä sanoin: ”Meda, minä en koskaan tule pois tuosta metsästä, ennen kuin Jumala lupaa minulle, että Hän ottaa sen asian pois minusta, eikä enää ikinä anna sen tapahtua.” Ajatelkaa, miten tietämätön mies voi olla!

143 Ja minä menin sinne tuona iltana. Menin takaisin pieneen, vanhaan mökkiin, ennen kuin tuli seuraava päivä; oli jokseenkin myöhä. Olin aikeissa mennä seuraavana päivänä ylös leiriini, . . . kauemmas vuorille, tai pikemminkin kukkulalle, ja nousta siellä metsään. En usko, että F.B.I. löytäisi minua sieltä. Niinpä tämä vanha pikku mökki. . . Minä olin rukoillut koko sen iltapäivän ja ennen kuin tuli liian pimeää. Minä rukoilin, luin siellä Raamatusta, missä sanottiin: ”Profeetan henki on profeetalle alamainen.” En voinut ymmärtää sitä. Niinpä tuli liian pimeää tuossa pienessä, vanhassa mökissä.

144 Minulla oli tapana ansastaa siellä, kun olin poika, minulla oli ansarivi sieltä läpi, ja minulla oli tapana mennä sinne ja kalastaa ja viipyä koko yö. Vain pieni vanha ränsistynyt mökki nököttäen siellä, se on ollut siellä vuosia. Se oli saattanut olla jollakin vuokralaisella, ennen kuin oli tultu tähän.

145 Ja niinpä minä—minä vain odotin siellä. Ja minä ajattelin: ”No.” Kello alkoi lähestyä yhtä, kahta, kolmea aamulla, minä kävelin edestakaisin lattialla, kävelin edestakaisin. Minä istuin siellä pienelle vanhalle jakkaralle, pienelle. . . ei jakkaralle, pienelle vanhalle, laatikon kaltaiselle. Ja minä istuin siellä ja ajattelin: ”Voi Jumala, miksi Sinä teet tämän minulle?” Minä sanoin: ”Isä, Sinä tiedät, että minä rakastan Sinua. Sinä tiedät, että minä rakastan Sinua! Enkä minä—minä—minä halua olla paholaisen riivaama. Minä en halua noiden asioiden tapahtuvan minulle. Minä pyydän, Jumala, älä anna sen enää tapahtua.”

146 Minä sanoin: ”Minä—minä rakastan Sinua. Minä en halua mennä helvettiin. Mitä hyötyä on minun saarnaamisestani ja

yrittämisestäni ja vaivannäöstäni, jos minä olen väärässä? Enkä minä vain vie itseäni helvettiin, minä johdan harhaan tuhansia muitakin.” Tai satoja muita, niinä päivinä. Ja minä sanoin . . . minulla oli suuri palvelustehtävä. Ja sanoin: ”No niin, minä—minä en halua sen ikinä enää tapahtuvan minulle.”

147 Ja minä istuuduin alas tälle pienelle jakkaralle. Ja minä vain istuin, voi, vähän kuin tässä asennossa, juuri *tuolla* tavalla. Ja, yhtäkkiä, minä näin valon välkkyvän huoneessa. Ja ajattelin jonkun olevan tulossa taskulampun kanssa. Ja minä katselin ympärilleni ja ajattelin: ”No . . .” Ja tässä se oli, suoraan edessäni. Ja vanhat puulaudat lattialla. Ja siinä se oli, suoraan edessäni. Pieni, vanha pönttöuuni seisoi nurkassa, sen yläosa oli repeytynyt siitä pois. Ja—ja suoraan *täällä* oli Valo lattialla ja minä ajattelin: ”No mutta, mistä tuo on? No, se ei voinut tulla . . .”

148 Minä katselin ympärilleni. Ja *täällä* se oli minun yläpuolellani, *tämä* täsmälleen sama Valo, suoraan siellä minun yläpuolellani, riippuen aivan *tuolla* tavalla. Pyörien ympäri kuin tuli, se oli ikään kuin smaragdinvihreän värinen, mennen: ”Viuh, viuh, viuh!” näin, aivan siinä yläpuolella, *tuolla* tavalla. Ja minä katsoin sitä. Minä ajattelin: ”Mikä tuo on?” No niin, se pelotti minua.

149 Minä kuulin jonkun tulevan, [veli Branham matkii jonkun kävelystä—Toim.huom.] kävelen, paitsi, että se oli paljain jaloin. Ja näin miehen jalan tulevan sisään. Huoneessa oli pimeää, kaikkialla muualla, paitsi juuri siinä, missä se loisti suoraan alas. Ja minä näin Miehen jalan tulevan sisään. Ja kun hän tuli huoneeseen, kävelen paikalle, Hän oli mies, noin . . . näytti painavan noin kaksisataa paunaa. Hänen kätensä olivat puuskassa *tällä* tavalla. Nyt, minä olin nähnyt sen pyörretuulessa, minä olin kuullut Sen puhuvan minulle, ja olin nähnyt Sen Valon muodossa, mutta ensimmäistä kertaa koskaan minä näin Sen hahmon. Se käveli minun luokseni, hyvin lähelle.

150 No, rehellisesti sanoen ystävät, minä—minä luulin sydämeni pysähtyvän. Minä . . . Kuvitelkaa vain! Laittakaa itsenne siihen, Se saisi teidät tuntemaan samalla tavalla. Te olette ehkä pidemmällä tällä tiellä, kuin minä olen, olette voineet olla pidempään kristittyjä, mutta se saisi teidät tuntemaan sillä tavalla. Sillä satojen ja satojen vierailukertojen jälkeen, se halvaannuttaa minut, kun hän tulee lähelle. Joskus se saa minut jopa . . . Minä melkein täysin pyörryn, ollen vain niin heikkona monta kertaa, kun lähdän puhujankorokkeelta. Jos minä viivyn liian kauan, minä menetän täysin tajuntani. Olen ajattanut itseäni ympäriinsä tunteja, tietämättä edes, missä minä olin. Enkä minä voi selittää sitä. Lukekaa täältä Raamatusta, ja se selittää sen, mitä se on. Kirjoitukset sanovat niin!

151 Niinpä minä istuin siellä ja katselin Häntä. Minulla—minulla oli käteni ylhäällä jokseenkin *tällä* tavalla. Hän katsoi suoraan minuun, juuri niin miellyttävästi. Mutta Hänellä oli todella matala ääni ja Hän sanoi: ”Älä pelkää, minut on lähetetty kaikkivaltiaan Jumalan läsnäolosta.” Ja kun Hän puhui sen, tuo Ääni, se oli sama Ääni, joka on puhunut minulle siitä asti, kun olin kaksi vuotta vanha. Minä tiesin, että se oli hän. Ja minä ajattelin: ”Nyt . . .”

152 Ja kuulkaa. Nyt, kuunnelkaa tuota keskustelua. Minä lainaan sitä niin hyvin kuin osaan, tietääkseni sana sanalta, koska voin tuskin muistaa.

153 Hän . . . minä sanoin . . . Katsoin Häntä tuolla tavalla. Hän sanoi: ”Älä pelkää,” aivan yhtä hiljaa, Hän sanoi: ”Minut on lähetetty kaikkivaltiaan Jumalan läsnäolosta kertomaan sinulle, että sinun erikoinen syntymäsi . . .” Kuten tiedätte, minun syntymäni oli siellä. Se sama Valo riippui ylläni, kun olin juuri syntynyt. Ja niinpä Hän sanoi: ”Sinun erikoinen syntymäsi ja väärinymmärretty elämäsi on ollut merkinä siitä, että sinä tulet menemään kaikkeen maailmaan ja rukoilemaan sairaiden ihmisten puolesta.” Ja Hän sanoi: ”Ja huolimatta siitä, mitä he . . .” Ja hän määritteli Jumala, joka on tuomarini, tietää. Että hän tarkoitti ”syöpää”. Hän sanoi: ”Mikään . . . Jos sinä saat ihmiset uskomaan itseäsi ja olet vilpiton, kun rukoilet, mikään ei voi seistä sinun rukouksesi tiellä, ei edes syöpä.” Näettekö: ”Jos sinä saat ihmiset uskomaan itseäsi.”

154 Ja minä näin, ettei Hän ollut minun viholliseni, Hän oli ystäväni. Enkä minä tiennyt olinko—olinko minä kuolemassa vai mitä oli tapahtumassa, kun Hän tuli luokseni sillä tavalla. Ja minä sanoin: ”No niin, herra,” sanoin: ”minä olen . . .” Mitäpä minä tiesin noista parantumisista ja sellaisista asioista, noista lahjoista? Minä sanoin: ”No, herra, minä olen . . . minä—minä olen köyhä mies.” Ja sanoin: ”Minä olen kotiväkeni kanssa. Minä—minä asun perheeni kanssa, joka on köyhä. Minä olen kouluakäymätön.” Ja sanoin: ”Enkä minä—minä—minä olisi kykenevä, he eivät—he eivät ymmärtäisi minua.” Minä sanoin: ”He—eivät he—eivät he kuuntelisi minua.”

155 Ja Hän sanoi: ”Niin kuin profeetta Moosekselle annettiin kaksi lahjaa, merkkiä,” pikemminkin: ”vahvistamaan hänen palvelustehtävänsä, niin annetaan sinullekin kaksi—niin annetaan sinullekin kaksi lahjaa vahvistamaan sinun palvelustehtäväsi.” Hän sanoi: ”Ensimmäinen niistä on, että sinä otat kädestä henkilöä, jonka puolesta rukoilet, vasemmalla kädelläsi ja heidän oikeastaan,” ja Hän sanoi: ”sitten vain seiso hiljaa, ja sillä tulee olemaan . . . tulee tapahtumaan fyysinen vaikutus, joka tapahtuu sinun kehossasi.” Ja Hän sanoi: ”Sitten rukoile. Ja jos se lähtee, sairaus on poissa niistä ihmisistä. Jos se ei lähde, pyydä vain siunausta ja kävele pois.”

”No tuota,” minä sanoin: ”Herra, minä pelkään, etteivät he ota minua vastaan.”

¹⁵⁶ Hän sanoi: ”Ja seuraava asia on, jos he eivät kuuntele sitä, sitten he kuulevat tätä.” Hän sanoi: ”Sitten tapahtuu, että sinä tulet tietämään heidän sydäntensä salaisuudet.” Hän sanoi: ”Tätä he tulevat kuuntelemaan.”

¹⁵⁷ ”No,” minä sanoin: ”Herra, siksi minä olen täällä tänä iltana. Kirkonmiehet ovat kertoneet minulle, että nuo asiat, joita on tapahtunut minulle, ovat väärin.”

¹⁵⁸ Hän sanoi: ”Sinä synnyit tähän maailmaan tuota tarkoitusta varten.” (Katsokaahan: ”lahjat ja kutsumukset ovat ilman katumusta.”) Hän sanoi: ”Sinä synnyit tähän maailmaan tuota tarkoitusta varten.”

¹⁵⁹ Ja minä sanoin: ”No, herra,” minä sanoin: ”että, minun pappini kertoivat siitä minulle, että se oli paha henki.” Ja minä sanoin: ”He . . . Siksi minä olen täällä rukoilemassa.”

¹⁶⁰ Ja tässä on, mitä Hän lainasi minulle. Hän selosti Herran Jeesuksen tulemusta, Hänen ensimmäisellä kerrallaan. Ja minä sanoin . . .

¹⁶¹ Outo asia oli, ystävät . . . No niin, minä pysähdyn hetkeksi juuri tässä, palaan takaisin. Mikä pelotti minua enemmän kuin koskaan, joka kerta, kun tapasin ennustajan, he tunnistivat, että jotakin oli tapahtunut. Ja se vain . . . se lähes musersi minut.

¹⁶² Esimerkiksi, eräänä päivänä serkkuni ja minä olimme menossa karnevaalialueen läpi, ja me olimme vain poikia, kävelemässä. Niinpä siellä oli pikku ennustaja istumassa yhdessä noista teltoista, nuori nainen, mukavan näköinen nuori nainen, hän istui siellä. Ja me olimme kaikki menossa, kävelemässä ohi. Hän sanoi: ”Hei, te, tulkaa tänne hetkeksi!” Ja me kolme poikaa käännyimme ympäri. Ja hän sanoi: ”Sinä, raidallisessa neulepaidassa.” Se olin minä.

¹⁶³ Ja minä sanoin: ”Niin, rouva?” Minä ajattelin, että hän ehkä halusi minun hakevan hänelle kokiksen tai jotakin muuta sellaista. Ja hän oli nuori nainen, ehkä alun kaksissakymmenissä tai jotain, istuen siellä. Ja minä kävelin sinne, minä sanoin: ”Niin, rouva, kuinka voin auttaa sinua?”

¹⁶⁴ Ja hän sanoi: ”Kuulehan, tiesitkö sinä, että sinua seuraa Valo? Sinä synnyit tietyn merkin alla.”

Minä sanoin: ”Mitä sinä tarkoitat?”

¹⁶⁵ Hän sanoi: ”No, sinä synnyit tietyn merkin alla. Sinua seuraa Valo. Sinä synnyit taivaallista kutsua varten.”

Minä sanoin: ”Älä yritä, nainen!”

¹⁶⁶ Minä jatkoin matkaani, koska äitini kertoi aina minulle, että nuo asiat olivat pahalaisesta. Hän oli oikeassa. Niinpä minä . . . Se pelotti minua.

167 Ja eräänä päivänä, kun olin riistanvalvoja, olin menossa linja-autoon. Ja tultuani siihen linja-autoon. Olin aina tuntunut olevan altis hengille. Minä seisoin siellä ja tämä merimies seisoi minun takanani. Ja minä olin menossa partioimaan ja olin menossa Henryvillen metsänhoitoalueelle, olin bussissa. Tunsin jatkuvasti jotain outoa jotakin. Minä katselin ympäriinsä siellä ja suuri tukeva nainen istui siellä, hyvin pukeutunut. Hän sanoi: ”Hyvää päivää!”

Minä sanoin: ”Hyvää päivää!”

168 Ajattelin, että se oli vain nainen, tiedättehän, joka puhui, joten minä vain jatkoin. . . Hän sanoi: ”Minä haluaisin puhua kanssasi hetken.”

Minä sanoin: ”Niin, rouva?” Käännyn ympäri.

Hän sanoi: ”Tiesitkö sinä, että synnyit merkin alla?”

169 Minä ajattelin: ”Jo toinen tuollainen hassu nainen.” Joten minä vain katselin ulos. Ja niinpä en koskaan sanonut sanaakaan, jatkoin vain. . .

170 Hän sanoi: ”Voisinko puhua sinulle hetken?” Minä vain jatkoin. . . Hän sanoi: ”Älä käyttäydy tuolla tavalla.”

171 Minä vain katselin eteenpäin. Minä ajattelin: ”Tämä ei kyllä ole herrasmiesmäistä.”

Hän sanoi: ”Minä tahtoisin puhua sinulle hetkisen.”

172 Minä vain katselin eteenpäin, enkä kiinnittänyt mitään huomiota häneen. Suoraan sanottuna ajattelin: ”Taidan katsoa, sanooko hän saman kuin he kaikki muutkin.” Minä käännyn ympäri, ajattelin: ”Voi, sentään! Se vapisuttaisi minua, minä tiedän.” Sillä minä inhosin ajatella sitä. Käännyn ympäri.

173 Hän sanoi: ”Ehkä minun on parempi selittää tarkoitukseni.” Hän sanoi: ”Minä olen astrologi.”

Minä sanoin: ”Ajattelinkin sinun olevan jotain sellaista.”

174 Hän sanoi: ”Olen matkalla Chicagoon tapaamaan poikaani, joka on baptistisaarnaaja.

Minä sanoin: ”Niin, rouva.”

175 Hän sanoi: ”Onko kukaan koskaan kertonut sinulle, että sinä synnyit merkin alla?”

176 Minä sanoin: ”Ei, rouva.” Siinä minä valehtelin hänelle, näettekö, ja sanoin. . . halusin vain nähdä, mitä hän sanoisi. Ja hän sanoi. . . minä sanoin: ”Ei, rouva.”

Ja hän sanoi: ”Eikö. . . Eivätkö sananpalvelijat ole koskaan kertoneet sinulle?”

Ja minä sanoin: ”Minulla ei ole mitään tekemistä sananpalvelijoiden kanssa.”

Ja hän sanoi, ”M-hmm.”

Ja minä sanoin . . . hän—hän sanoi minulle . . . Minä sanoin: ”No . . .”

177 Hän sanoi: ”Jos minä kerron sinulle tarkalleen, milloin sinä synnyit, uskotko sinä minua?”

Minä sanoin: ”En, rouva.”

Ja hän sanoi: ”No, minä voin kertoa sinulle, milloin sinä synnyit.”

Minä sanoin: ”En usko sitä.”

178 Ja hän sanoi: ”Sinä synnyit 6. huhtikuuta 1909 kello viisi aamulla.”

179 Minä sanoin: ”Se on totta.” Minä sanoin: ”Mistä sinä sen tiedät?” Sanoi: ”Kerro tälle merimiehelle tässä, milloin hän syntyi.”

Hän sanoi: ”Minä en voi.”

Ja sanoin: ”Miksi? Mistä sinä tiedät?”

180 Hän sanoi: ”Katsohan, herra.” Hän sanoi, kun hän nyt alkoi puhua tästä astronomiasta, ja hän sanoi: ”Joka niin mones vuosi . . .” Hän sanoi: ”Muistatko sinä, kun aamutähti tuli, joka johti viisaat miehet Jeesuksen Kristuksen tykö?”

181 Ja minä ikään kuin viivyttelin, tiedättehän, sanoin: ”No, minä en tiedä mitään uskonnosta.”

182 Ja hän sanoi: ”No, sinä olet kuullut, kuinka viisaat miehet tulivat katsomaan Jeesusta.”

Minä sanoin: ”Kyllä.”

Ja hän sanoi: ”No, mitä viisaat miehet olivat?”

”Voi,” minä sanoin: ”he olivat vain viisaita miehiä, sikäli kuin tiedän.”

183 Hän sanoi: ”No, mikä on viisas mies?” Hän sanoi: ”Sama, mitä minä olen, astrologi, tähtien tähyilijöiksi’ heitä kutsutaan.” Ja hän sanoi: ”Tiedäthän, että ennen kuin Jumala tekee mitään maan päällä, Hän aina ilmoittaa sen taivaissa ja sitten maan päällä.”

Ja minä sanoin: ”Enpä tiedä.”

184 Ja hän sanoi: ”No . . .” Hän nimesi kaksi tai kolme, kaksi . . . kolme tähteä, kuten Mars, Jupiter ja Venus. Eivät ne olleet ne, mutta hän sanoi: ”Niiden tiet kohtasivat ja ne tulivat yhteen ja muodostivat . . .” Hän sanoi: ”Oli kolme viisasta miestä, jotka tulivat tapaamaan Herraa Jeesusta, ja yksi oli Haamin sukulinjasta ja yksi Seemin ja yksi Jaafetin.” Ja hän sanoi: ”Kun he tapasivat yhdessä Betlehemissä, nuo kolme tähteä, joista he olivat lähtöisin . . . Jokaisella ihmisellä maan päällä,” hän sanoi: ”heillä on jotakin tekemistä tähtien kanssa.” Hän sanoi: ”Kysy tuolta merimieheltä tuolla, kun kuu katoaa näkyvistä ja kun

taivaallinen planeetta katoaa näkyvistä, eikä vuorovesi mene ja tule sen mukaan.”

Minä sanoin: ”Minun ei tarvitse kysyä häneltä sitä, minä tiedän sen.”

¹⁸⁵ Ja hän sanoi: ”No, sinun syntymälläsi on jotakin tekemistä tähtien kanssa tuolla ylhäällä.”

Ja minä sanoin: ”No, sitä minä en tiedä.”

¹⁸⁶ Ja hän sanoi: ”Nyt, nämä kolme viisasta miestä tulivat.” Ja hän sanoi: ”Kun nuo kolme tähteä, kun ne... Ne tulivat eri suunnista ja ne kohtasivat Betlehemissä. Ja he sanoivat, että he saivat selville ja neuvottelivat, ja yksi oli Haamin sukulinjasta, Seemin ja Jaafetin, Nooan kolme poikaa.” Ja hän sanoi: ”Sitten he tulivat ja palvoivat Herraa Jeesusta Kristusta.” Ja hän sanoi: ”Kun he lähtivät,” hän sanoi: ”he toivat lahjoja ja antoivat ne Hänelle.”

¹⁸⁷ Ja hän sanoi: ”Jeesus Kristus sanoi palvelustehtävässään, että kun tämä evankeliumi on saarnattu kaikelle maailmalle (Haamin, Seemin ja Jaafetin kansoille), sitten Hän tulisi jälleen.” Ja hän sanoi: ”Nyt, nuo planeetat, taivaalliset planeetat, kun ne liikkuvat ympäriinsä...” Hän sanoi: ”Ne erosivat. Ne eivät ole koskaan olleet maan päällä sen jälkeen, tietävästi. Mutta” hän sanoi: ”joka niin monen sadan vuoden kuluttua, niiden kiertoradat kohtaavat *tällä* tavalla.” Jos täällä sattuisi olemaan astronomi täällä, sinä saattaisit tietää, mistä hän puhui. Minä en. Niinpä, kun hän oli puh-... Hän sanoi: ”Ne risteävät tällä tavalla.” Ja hän sanoi: ”Suurimman lahjan muistoksi, joka milloinkaan on annettu ihmiskunnalle, kun Jumala antoi Poikansa. Kun nämä planeetat jälleen risteävät keskenään, niin,” hän sanoi: ”Hän lähettää toisen lahjan maan päälle.” Ja hän sanoi: ”Sinä synnyit tuon risteämisen aikana.” Ja hän sanoi: ”Siitä syystä minä tiesin sen.”

¹⁸⁸ No, sitten minä sanoin: ”Rouva, ensinnäkin, minä en usko mitään tuosta. Minä en ole uskonnollinen enkä minä halua kuulla enempää siitä!” Kävelin pois. Ja niinpä keskeytin hänet varsin lyhyeen. Joten jatkoin matkaani ulos.

¹⁸⁹ Ja joka kerta kun joku... Kun jouduin heidän kanssaan tekemisiin, se oli sillä tavalla. Ja minä ajattelin: ”Miksi nuo riivaajat tekevät sen?”

¹⁹⁰ Sitten saarnaajat sanoivat: ”Se on paholainen! Se on paholainen!” He saivat minut uskomaan sen.

¹⁹¹ Ja sitten sinä iltana siellä, kun minä...kun hän viittasi siihen, minä kysyin häneltä, sanoin: ”No, miksi on niin, että kaikki nuo meediat ja sellaiset ja nuo riivatut ihmiset, että he aina kertovat siitä minulle; ja papisto, minun veljeni, kertovat minulle, että se on pahasta hengestä?”

192 Nyt, kuunnelkaa, mitä Hän sanoi, Tämä, Joka on tuolla kuvassa. Hän sanoi: ”Niin kuin oli silloin, samoin on nyt.” Ja Hän alkoi kertoa minulle, että: ”Kun Herran Jeesuksen Kristuksen palvelustehtävä alkoi, sananpalvelijat sanoivat, ’Hän on Beelsebul, paholainen’; mutta riivaajat sanoivat, ’Hän on Jumalan Poika, Israelin Pyhä.’ Riivaajat. . . Ja katso Paavalia ja Barnabasta, kun he olivat siellä saarnaamassa. Sananpalvelijat sanoivat, ’Nämä miehet kääntävät maailman ylösalaisin. He ovat pahoja, he ovat—he ovat paholaisesta.’ Ja pieni vanha ennustaja siellä kadulla tunnisti, että Paavali ja Barnabas olivat Jumalan miehiä, hän sanoi, ’He ovat Jumalan miehiä, jotka kertovat meille elämän tien.’” Onko se totta? ”Spiritistit ja ennustelijat, riivaajan valtaamat ihmiset.”

193 Mutta me tulemme niin teologian hapattamiksi, kunnes me emme tiedä mitään Hengestä. Minä toivon, että te rakastatte minua tämän jälkeen. Mutta sitä se on. Minä tarkoitan helluntailaisiakin! Se on totta. Pelkkä huutaminen ja ympäriinsä tanssiminen ei tarkoita, että te tietäisitte jotakin Hengestä.

194 Se on henkilökohtainen yhteys, kasvoista kasvoihin, se on se, mitä te tarvitsette. Sellaisen seurakunnan Jumala on nostamassa esiin, se on totta, kun he tulevat yhteen yksimielisyydessä ja voimassa, Hengessä.

195 Ja Hän viittasi siihen. Ja Hän kertoi minulle, kuinka papisto oli väärinymmärtänyt sen, ja vakuutti minulle, että papisto oli väärinymmärtänyt sen. Ja kun Hän kertoi minulle kaiken tästä ja kuinka Jeesus. . .

196 Minä sanoin: ”No, entä tämä, nämä asiat, joita tapahtuu minulle?”

197 Ja, tiedättehän, Hän sanoi: ”Se tulee lisääntymään ja tulemaan suuremmaksi ja suuremmaksi.” Ja Hän puhui minulle kertoen, kuinka Jeesus teki sen; kuinka, Hän tuli ja Hänet täytettiin voimalla, joka voi tietää ennalta asioita ja kertoa naiselle kaivolla, Hän ei väittänyt olevansa parantaja, Hän vakuutti tekevänsä noita asioita juuri niin kuin Isä oli näyttänyt Hänelle.

Minä sanoin: ”No, millainen henki se olisi?”

Hän sanoi: ”Se oli Pyhä Henki.”

198 Sitten siellä tapahtui jotakin minun sisälläni niin, että minä tajusin, että juuri se, mille minä olin kääntänyt selkäni, oli se, mitä varten Jumala toi minut tänne. Ja minä ymmärsin, että oli aivan samoin kuin nuo fariseukset menneinä päivinä, he olivat tulkinneet minulle Kirjoituksia väärin. Niinpä siitä lähtien minä otin oman tulkintani siitä, sen mitä Pyhä Henki sanoi.

Minä kerroin hänelle: ”Minä menisin.”

Hän sanoi: ”Minä tulen olemaan sinun kanssasi.”

199 Ja enkeli astui jälleen valoon, joka alkoi mennä ympäri ja ympäri, ja ympäri ja ympäri, ja ympäri hänen jaloissansa tuolla tavalla, hän meni takaisin valoon ja meni ulos rakennuksesta.

Minä menin kotiin uutena ihmisenä.

200 Kävelin seurakuntaan ja kerroin ihmisille siitä. Se... oli sunnuntai-iltana.

201 Ja keskiviikkoiltana sinne tuotiin nainen, yksi Mayo-sairaanhoitajista, joka oli kuolemassa syöpään, pelkkä varjo. Kun kävelin sinne tarttuakseni häneen, tuli eteeni näky, joka näytti hänet jälleen sairaanhoitotyössä. Eteeni hän on listoilla Louisvillissä: ”pitänyt olla vuosia kuolleenä.” Hän on nyt Jeffersonvillissä sairaanhoitotyössä, tehnyt vuosia sairaanhoitotyötä. Sillä, minä katsoin sinne, ja näin tuon näyn. Minä käännyn ympäri, tuskin tietäen, mitä olin tekemässä, seisoen siellä, minä vapisin ensin, kun he toivat tuon sairastapauksen ja asettivat sinne. Ja hoitajat ja kaikki seisomassa hänen ympärillään ja hän makaamassa siellä, ja hänen kasvonsa sisään uponneina ja hänen silmänsä syvälle uponneina.

202 Margie Morgan. Jos te haluatte kirjoittaa hänelle, se on: 411 Knobloch Avenue, Jeffersonville, Indiana. Tai kirjoittakaa Clarkin piirikunnan sairaalaan, Jeffersonvilleen, Indianaan. Sallikaa hänen antaa teille todistuksensa.

203 Minä katsoin sinne. Ja tuo ensimmäinen sairastapaus siellä, nähdä täältä tulevan, sieltä tuli näky. Minä näin tuon naisen jälleen sairaanhoitotyössä, kävelemässä ympäriinsä, hyvinvoivana ja vahvana ja terveenä. Ja minä sanoin: ”NÄIN SANOO HERRA, ‘Sinä tulet elämään etkä kuolemaan!’”

204 Hänen aviomiehensä, hyvin korkea-arvoinen mies tämän maailman asioissa, katsoi minua *tuolla* tavalla. Minä sanoin: ”Herra, älä pelkää! Sinun vaimosi tulee elämään.”

205 Hän kutsui minut ulkopuolelle, hän sanoi. . . kutsui kaksi tai kolme lääkäriä, hän sanoi: ”Tunnetko sinä heidät?”

Minä sanoin: ”Kyllä.”

206 ”Minähän,” hän sanoi: ”Minä olen pelannut golfia hänen kanssaan. Hän sanoi: ‘Syöpä on kietoutunut hänen suoliensa ympärille, eikä hänen ulostuksensa toimi edes peräruiskeella.’”

207 Minä sanoin: ”Minä en välitä siitä, mitä hänellä on! Jokin täällä sisällä, minä näin näyn! Ja tuo mies, joka puhui minulle, sanoi, että mitä ikinä sitten olinkaan nähnyt, minun pitäisi sanoa se, ja niin tulisi olemaan. Ja hän kertoi minulle ja minä uskon sen.”

208 Ylistys Jumalalle! Muutama päivä sen jälkeen hän hoiti omat pyykkinsä, menen ympäriinsä. Hän painaa nyt noin satakuusikymmentäviisi paunaa, täysin terveenä.

209 Sitten kun minä vastaanotin sen, lähti se liikkeelle. Sitten Robert Daugherty soitti minulle. Ja siinä se meni, läpi Teksasin, ympäri maailman.

210 Ja yhtenä iltana, noin neljä, viisi kertaa... Minä en voinut ymmärtää kielilläpuhumista ja niin edelleen. Minä uskoin Pyhän Hengen kasteeseen, uskoin, että ihmiset voivat puhua kielillä. Ja eräänä iltana kun olin kävelemässä... katedraalissa, San Antoniossa, Texasissa, kävellessäni siellä, pieni kaveri, joka istui siellä, alkoi puhua kielillä kuin haulikon laukaukset tai konekivääri, nopeasti. Aivan takana, aivan siellä takana, eräs kaveri nousi ylös ja sanoi: ”NÄIN SANOO HERRA! Tämä mies, joka kävelee puhujakorokkeelle, on menevä eteenpäin palvelustehtävän kanssa, joka oli kaikkivaltiaan Jumalan määräämä. Ja niin kuin Johannes kastaja lähetettiin Jeesuksen Kristuksen tulemuksen edelläkävijänä, niin hän kantaa Sanomaa, joka saa aikaan Herran Jeesuksen Kristuksen toisen tulemisen.”

211 Minä pysähdyn niille sijoilleni. Nostin katseeni sinne, minä sanoin: ”Tunnetko sinä tuota miestä?”

Hän sanoi: ”En, herra,”

Minä sanoin: ”Tunnetko sinä häntä?”

Hän sanoi: ”En, herra.”

Minä sanoin: ”Tunnetko sinä minua?”

Hän sanoi: ”En, herra.”

Minä sanoin: ”Mitä sinä teet täällä?”

212 Hän sanoi: ”Minä luin siitä sanomalehdestä.” Ja yleensä... Se oli kokousten ensimmäinen ilta.

Minä katsoin sinne ja sanoin: ”Miten sinä tulit tänne?”

213 Hän sanoi: ”Eräät perheestäni kertoivat minulle, että sinä tulisit olemaan täällä, ’jumalallinen parantaja’, ja minä tulin.”

Minä sanoin: ”Ettekö te kaikki tunne toisianne?”

Hän sanoi: ”Emme.”

214 Voi, sentään! Siellä minä näin Pyhän Hengen todellisen voiman... Siinä missä silloin kerran olin ajatellut, että se oli väärin ja tiesin, että minä... Tämä sama Jumalan enkeli oli tekemisissä noiden ihmisten kanssa, joilla oli noita asioita. Vaikkakin heillä oli vääreännöstä ja runsaasti sekaannusta ja paljon lörpöttelyä siinä, mutta siellä sisällä oli aito asia. [Tyhjä kohta nauhallalla-Toim.]... Kristus. Ja minä näin, että se—se oli todellista.

215 Voi, vuosia kului ja kokouksissa ihmiset saattoivat nähdä noita näkyjä ja niin edelleen.

216 Kerran eräs valokuvaaja sai Siitä kuvan, kun minä olin seisomassa jossakin Arkansasissa, uskoisin sen olleen, tämän

kaltaisessa kokouksessa, suurin piirtein tällainen auditorio. Ja minä seisoin, koettaen selittää Sitä. Ihmiset tiesivät, he istuivat ja kuuntelivat, metodistit, baptistit, presbyteerit ja niin edelleen. Ja sitten minä satuin katsomaan, tullen ovesta sisälle, siinä Se tuli taas, Viuuhh, viuuhh!”

217 Minä sanoin: ”Minun ei tarvitse puhua enää, koska tässä Se nyt tulee.” Ja se liikkui edelleen ja ihmiset alkoivat kirkua. Se tuli sinne, missä minä olin ja asettui lähelleni.

218 Juuri kun Se oli asettumassa aloilleen, eräs sananpalvelija juoksi esiin ja sanoi: ”Kuule, minä näen Sen!” Ja Se iski hänet ikään kuin sokeaksi, niin—niin kuin hän vain voi olla, hoiperrellen takaisin. Te voitte katsoa hänen kuvaansa juuri sieltä kirjasta ja nähdä, kun hän hoippui takaisin paikalleen pää painettuna, tuolla tavalla. Te voitte nähdä hänen kuvansa.

219 Ja siellä Se asettui alas. Vain lehtikuvaaja tavoitti Sen sillä kertaa. Mutta Herra ei ollut valmis.

220 Ja eräänä iltana Houstonissa, Texasissa, kun, voi, tuhansia kertoja tuhansia ihmisiä... Meillä oli kahdeksansataa... kahdeksantuhatta siellä, miksi sitä sanotaan, musiikkihallista, tulimme suurelle Sam Houston Colosseumille.

221 Ja siellä siinä väittelyssä sinä iltana, kun baptistisaarnaaja sanoi, etten minä ”ollut mitään muuta kuin alhainen tekopyhä ja huijari, uskonnollinen huijari ja minut pitäisi ajaa ulos kaupungista” ja hänen olisi tullut olla se, joka sen tekisi.

222 Veli Bosworth sanoi: ”Veli Branham, voisitko sinä sallia jotakin sellaista tapahtua? Paljasta hänen korttinsa!”

223 Minä sanoin: ”En varmasti, minä en usko metelin nostamiseen. Evankeliumia ei ole tehty metelin nostamista varten, se on tehty elettäväksi.” Ja minä sanoin: ”Riippumatta siitä, kuinka vakuutat hänelle, hän jatkaisi aivan samalla tavalla.” Minä sanoin: ”Hän...se ei muuttaisi asiaa hänelle yhtään. Jos Jumala ei voi puhua hänen sydämelleen, kuinka minä voin?”

224 Seuraavana päivänä se julkaistiin, siinä sanottiin: ”Näkyy, mistä heidät on tehty,” Houston Chroniclessä. Sanottiin: ”Näkyy, mistä heidät on tehty, he pelkäävät puolustaa sitä, mitä he saarnaavat.”

225 Vanha veli Bosworth tuli luokseni, ollen silloin pitkälti seitsemässä kymmenissään, rakastettava vanha veli, laittoi kätensä minun ympärilleni, hän sanoi: ”Veli Branham,” hän sanoi: ”tarkoitatko, ettet sinä aio ottaa haastetta vastaan?”

226 Minä sanoin: ”En, veli Bosworth. En varmasti. Minä en aio ottaa haastetta vastaan.” Sanoin: ”Se ei saa aikaan mitään hyvää.” Minä sanoin: ”Se vain aiheuttaa hälinää, kun me jätämme puhujankorokkeen.” Minä sanoin: ”Minä pidän nyt kokoussarjaa enkä halua näiden asioiden tulevan revityksi

kappaleiksi sillä tavalla.” Sanoin: ”Anna hänen vain tehdä se.” Sanoin: ”Siinä kaikki, hän vain pitää meteliä.” Sanoin: ”Meillä on ollut niitä aiemminkin, eikä heille puhumisesta ole mitään hyötyä.” Sanoin: ”He menevät välittömästi pois säilyttäen mielipiteensä.” Minä sanoin: ”Jos he kerran tulevat totuuden tuntemiseen eivätkä sitten vastaanota sitä, Raamattu sanoo, että he ovat ylittäneet erottavan rajalinjan, eivätkä he koskaan saa anteeksi tässä maailmassa eivätkä tulevassa maailmassa. He kutsuvat sitä ’paholaiseksi’, eivätkä he voi sille mitään. He ovat uskonnollisen hengen valtaamia, joka on paholainen.”

227 Kuinka moni tietää, että se on totta, että paholaisen henki on uskonnollinen? Kyllä vain, juuri niin fundamentalistisia, kuin he voivat olla. Ja niinpä, sitten, se ei mennyt perille kovin hyvin, kun minä sanoin ”fundamentalistinen”, mutta se on totta. ”Joilla on jumalisuuden muoto, mutta he kieltävät sen voiman.” Se on totta. Ihmeet ja merkit ovat se, mikä vahvistaa Jumalan, aina. Ja Hän sanoi, että viimeisinä päivinä tulisi olemaan samoin. Ja huomatkaa!

228 Vanha veli Bosworth, minä...hän aikoi tulla minun kanssani ja hän oli vähän väsynyt. Tuli juuri takaisin Japanista. Hän aikoi olla täällä. Hän oli aikeissa olla Lubbockissa kanssani. Ja niinpä hän oli...hän oli aika pahasti vilustunut, eikä hän voinut tulla tämän kertaiseen, hän ja hänen vaimonsa. Ja niin hän... .

229 Kaikkien mielestä hän näytti Kaalebiltalta. Hän seisoi siellä, hän sanoi: ”No, veli Branham,” tuo todella arvokas olemus, tiedättehän, hän sanoi: ”anna minun mennä tekemään se,” ja hän sanoi: ”jos sinä et itse halua.”

230 Minä sanoin: ”Voi veli Bosworth, minä—minä en halua sinun tekävän sitä. Sinä joutuisit kiistelyyn.”

Hän sanoi: ”Siellä ei tule olemaan sanaakaan kiistelyä.”

231 Nyt, juuri ennen kuin lopetan, kuunnelkaa tämä. Hän meni sinne. Minä sanoin: ”Jos sinä et kiistele, niin hyvä on.”

Hän sanoi: ”Minä lupaan olla kiistelemättä.”

232 Noin kolmekymmentä tuhatta ihmistä kokoontui siihen auditorioon sinä iltana. Veli Wood, joka istuu täällä, oli läsnä silloin ja istui auditoriossa. Ja minä... .

233 Poikani sanoi, tai... . Vaimoni sanoi: ”Etkö sinä mene tuohon kokoukseen?”

234 Minä sanoin: ”En. Minä en halua mennä sinne ja kuunnella heidän kiistelevän. E-hei. Minä en mene sinne ja kuuntele sitä.”

Kun ilta koitti, jokin sanoi: ”Mene sinne.”

235 Minä otin taksin, veljeni ja vaimoni ja lapseni, me menimme sinne. Ja minä olin mennyt ylös parvelle kolmekymmentä, aivan ylös ja istuutunut.

236 Vanha veli Bosworth käveli sinne aivan niin kuin joku vanha diplomaatti, tiedättehän. Hän oli kopioinut joitakin... Hänellä oli kuusisataa erilaista lupaus Raamatusta kopioituna siinä. Hän sanoi: ”Nyt, tohtori Best, tulisitteko tänne ja ottaisitte yhden näistä lupauksista ja todistaisitte sen vääräksi Raamatulla. Jokainen näistä lupauksista on Raamatussa koskien sitä, että Jeesus Kristus parantaa sairaita tänä päivänä. Jos sinä voit ottaa yhden näistä lupauksista ja, Raamatun avulla, saada sen olemaan ristiriidassa Raamatun kanssa, minä istun alas, puristan kättäsi, sanoen, ’sinä olet oikeassa.’”

237 Hän sanoi: ”Minä pidän huolen siitä, kun minä pääsen sinne!” Hän halusi viimeisen puheenvuoron, jotta hän voisi nitistää veli Bosworthin, näettehän.

238 Niinpä veli Bosworth sanoi: ”No, veli Best, minäpä kysyn sinulta yhden kysymyksen ja vastaisitko sinä minulle ’kyllä’ tai ’ei,’” hän sanoi: ”niin me ratkaisemme tämän väittelyn juuri nyt.”

Ja hän sanoi—hän sanoi: ”Minä pidän huolen siitä!”

Hän kysyi puheenjohtajalta, voisiko hän esittää hänelle kysymyksen. Hän sanoi: ”Kyllä.”

239 Hän sanoi: ”Veli Best, koskivatko Jehovan lunastavat nimet Jeesusta? ’Kyllä’ vaiko ’ei?’”

240 Se ratkaisi sen. Siinä oli kaikki. Minä kerron teille, minä vain tunsin jonkin menevän kokonaan lävitseni. Minä en koskaan itse ollut ajattelut sitä, näettehän. Ja minä ajattelin: ”Voi sentään, hän ei pysty vastaamaan! Se lopettaa sen.”

Hän sanoi: ”No, tohtori Best, minä—minä olen huolestunut.”

Hän sanoi: ”Minä pidän huolen siitä!”

241 Hän sanoi: ”Minä olen huolestunut siitä, että sinä et pysty vastaamaan heikoimpaan kysymykseeni.” Hän oli aivan yhtä rauhallinen kuin viilipytty, ja hän tiesi, missä hän seiso. Niinpä sitten hän vain istui siellä sen Kirjoituksen kanssa.

Hän sanoi: ”Ottakaa kolmekymmentä minuuttianne, minä vastaan sen jälkeen!”

242 Ja vanha veli Bosworth istui siellä ja otti tuon Kirjoituksen ja satoi tuon miehen niin solmuun, kunnes hänen kasvonsa olivat niin punaiset, että niistä olisi melkein saanut sytytettyä tulitikun.

243 Hän nousi sieltä ylös, vihaisena ja heitti paperit pitkin lattiaa, nousi sinne ja saarnasi kunnan campbelliitta saarnan. Minä olin baptisti, minä tiedän, mitä he uskovat. Hän ei koskaan... Hän saarnasi ylösnousemuksesta, ”kun tämä kuolevainen pukeutuu kuolemattomaan, sitten meillä on jumalallinen parantuminen.” Voi, sentään! Mihin me tarvitsemme jumalallista parantumista sen jälkeen, kun me

olemme kuolemattomia ("kun tämä kuolevainen pukeutuu kuolemattomuuteen," kuolleitten ylösnousemuksessa)? Hän jopa epäili ihmettä, jonka Jeesus teki Lasarukselle, hän sanoi: "Hän kuoli uudestaan ja se oli vain väliaikainen asia." Näettekö?

244 Ja kun hän pääsi loppuun sillä tavalla, hän sanoi: "Tuokaa tänne se jumalallinen parantaja ja sallikaa minun nähdä hänen toimivan!"

245 Heillä oli sitten pieni yhteenveto. Veli Bosworth sanoi: "Minä olen yllättynyt sinusta, veli Best, ettet vastannut yhteenkään kysymykseen, jonka kysyin sinulta."

246 Ja niinpä hän meni aivan suunniltaan silloin, hän sanoi: "Tuokaa se jumalallinen parantaja esiin ja sallikaa minun nähdä hänen toimivan!"

Hän sanoi: "Veli Best, uskotko sinä, että ihmisiä pelastuu?"

Hän sanoi: "Varmasti!"

Hän sanoi: "Haluaisitko tulla kutsutuksi jumalalliseksi pelastajaksi?"

Hän sanoi: "En varmasti!"

247 "Eikä... Se ei tekisi sinusta jumalallista pelastajaa, koska sinä saarnaat sielun pelastumisesta."

Hän sanoi: "No, varmasti ei!"

248 Hän sanoi: "Eikä se tee veli Branhamista jumalallista parantajaa, kun hän saarnaa ruumiin jumalallista parantumista. Hän ei ole jumalallinen parantaja, hän ohjaa ihmiset Jeesuksen Kristuksen tykö."

249 Ja hän sanoi: "Tuo hänet esiin, anna minun nähdä hänen toimivan! Anna minun seurata noita ihmisiä, vuosi tästä päivästä eteenpäin ja minä kerron sinulle, uskonko minä sitä vai en."

250 Veli Bosworth sanoi: "Veli Best, tuo kuulostaa kuin toiselta tapaukselta Golgatalla, "Tule alas ristiltä ja me uskomme sinua." Näettekö?

251 Ja niinpä, voi, sitten hän todella räjähti. Hän sanoi: "Anna minun nähdä hänen toimivan! Anna minun nähdä hänen toimivan!" Puheenjohtajat laittoivat hänet istuutumaan. Hän käveli sinne ja siellä seisoivat helluntaisaarnaaja, hän vain läimäytti hänet yli puhujalavan. Ja niinpä he pysäyttivät hänet silloin. (Niinpä veli Bosworth sanoi: "Noh, noh! Ei, ei.") Niinpä puheenjohtajat laittoivat hänet istuutumaan.

252 Raymond Richey nousi ylös, sanoen: "Onko tämä Eteläisen baptistikonferenssin asenne?" Hän sanoi: "Te, baptistisarnaajat, lähettikö Eteläinen baptistikonferenssi tämän miehen tänne vai tuliko hän omillaan?" He eivät vastanneet. Hän sanoi: "Minä kysyin teiltä!" Hän tunsu heidät, joka ikisen.

253 He sanoivat: ”Hän tuli omillaan.” Koska minä tiedän myös baptistien uskovan jumalalliseen parantumiseen. Niinpä hän sanoi sitten: ”Hän tuli omillaan.”

254 Niinpä sitten, tässä on se, mitä sitten tapahtui. Silloin veli Bosworth sanoi: ”Minä tiedän, että veli Branham on tässä kokouksessa, mikäli hän haluaisi tulla ja päästää kuulijakunnan lähtemään, niin hienoa.”

Niinpä Howard sanoi: ”Istu paikoillasi!”

Minä sanoin: ”Minä istun paikoillani.”

255 Ja juuri silloin jokin tuli lähettyville, alkoi pyöriä ympäriinsä ja minä tiesin, että se oli Herran enkeli, hän sanoi ”Nouse ylös!”

256 Noin viisisataa ihmistä laittoi kätensä yhteen *tällä* tavalla, muodostaen käytävän tulla puhujankorokkeelle.

257 Minä sanoin: ”Ystävät, minä en ole jumalallinen parantaja. Minä olen teidän veljenne.” Minä sanoin: ”Veli Best, yhtään. . .” Tai: ”Veli Best,” minä sanoin: ”yhtään sinua halveksimatta, veljeni, ei ollenkaan. Sinulla on oikeus vakaumuksiisi, samoin minulla.” Minä sanoin: ”Tietysti, sinä näet, ettet pystynyt todistamaan sitä, omaa näkökantaasi, veli Bosworthille. Etkä kenellekään, joka on hyvin perehtynyt Raamattuun, joka tuntee nuo asiat.” Minä sanoin: ”Ja mitä tulee ihmisten parantamiseen, minä en voi parantaa heitä, veli Best. Mutta minä olen täällä joka ilta, jos sinä haluat nähdä Herran tekevän ihmeitä, tule käymään. Hän tekee sen joka ilta.”

258 Ja hän sanoi: ”Minä haluaisin nähdä sinun parantavan jonkun ja antavan minun katsoa heitä! Sinä saatat hypnotisoida heidät hypnoosillasi, mutta” hän sanoi: ”Minä haluaisin nähdä sen vuoden kuluttua siitä!”

Minä sanoin: ”No, sinulla on oikeus tarkistaa heidät, veli Best.”

259 Hän sanoi: ”Eivät ketkään muut, paitsi te joukko pölkkypäitä hihhuleita, usko jotakin sellaista, kuin se. Baptistit eivät usko sellaiseen hölynpölyyn.”

260 Veli Bosworth sanoi: ”Hetkinen vain.” Hän sanoi: ”Kuinka moni täällä, näissä kahden viikon kokouksissa täällä, joilla on hyvä asema näissä kahdessa hienossa baptistiseurakunnassa täällä Houstonissa, voi todistaa, että te olette parantaneet kaikkivaltiaan Jumalan kautta sinä aikana, kun veli Branham on ollut täällä?” Ja yli kolmesataa nousi ylös. Hän sanoi: ”Mitä tuosta sanot?”

261 Hän sanoi: ”He eivät ole baptisteja!” Hän sanoi: ”Kuka tahansa voi todistaa mitä tahansa, se ei silti tee sitä todeksi!”

262 Hän sanoi: ”Jumalan Sana sanoo, että se on totta ja sinä et pysty vastustamaan sitä. Ja ihmiset sanovat, että se on totta, etkä

sinä voi kumota sitä. Joten mitä sinä aiot tehdä sille?” Näettekö, sillä tavalla.

²⁶³ Minä sanoin: ”Veli Best, minä kerron ainoastaan sen, mikä on totuus. Ja jos minä olen rehellinen, Jumala on velvollinen tukemaan totuutta.” Minä sanoin: ”Jos Hän ei... Jos Hän ei tue totuutta, silloin Hän ei ole Jumala.” Ja sanoin: ”Minä en paranna ihmisiä. Minä synnyin lahjan kanssa nähdä noita asioita, nähdä sen tapahtuvan.” Minä sanoin: ”Minä tiedän olevani väärinymmärretty, mutta minä en voi tehdä enempää, kuin täyttää sydämeni vakaumuksen.” Sanoin: ”Minä uskon, että Jeesus Kristus nousi kuolleista. Ja jos Henki, joka tulee ja näyttää näkyjä ja niin edelleen, jos se kyseenalaistetaan, tule käymään ja ota selvää.” Minä sanoin: ”Siinä kaikki.” Mutta minä sanoin: ”Mutta mitä tulee itseeni, minä en voi tehdä mitään itsestäni.” Ja minä sanoin: ”Jos minä kerron totuuden, Jumala on velvollinen minua kohtaan, todistamaan, että se on totuus.”

²⁶⁴ Ja suurin piirtein silloin, jokin meni ”Phuuuuuhhhhh!” Siinä Hän tuli, tullen suoraan alas. Ja Amerikan valokuvaajayhdistyksen Douglas Studiolta Houstonista, Texasista, oli suuri kamera asennettuna sinne, (heitä oli kielletty ottamasta kuvia), se otti tuon kuvan.

²⁶⁵ Kun herra Bestistä oltiin ottamassa kuvia siellä, ja hän—hän sanoi, ennen kuin minä menin sinne, hän sanoi: ”Hetkinen! Minulla on täällä kuusi kiiltäväpintaista valokuvaa tulossa!” Hän sanoi: ”Tässä, ottakaa minun kuvani nyt!” Ja hän laitto sormensa tuon vanhan pyhitetyn miehen nenälle, tuolla tavalla, hän sanoi: ”No niin, ota minun kuvani!” Ja he ottivat. Sitten hän veti nyrkkinsä ja kohotti sen, hän sanoi: ”Nyt, ota minun kuvani!” Ja he ottivat sen tuolla tavalla. Sitten hän teki tuolla tavalla, poseerataksensa kuvaansa varten. Hän sanoi: ”Te tulette näkemään tämän minun lehdessäni!”, tuolla tavalla.

²⁶⁶ Veli Bosworth seisoi siellä eikä koskaan sanonut mitään. Sitten he vain ottivat kuvan Tästä.

²⁶⁷ Matkalla kotiin sinä iltana, (katolinen poika otti sen), hän sanoi tälle toiselle pojalle, hän sanoi: ”Mitä sinä ajattelet Tuosta?”

²⁶⁸ Hän sanoi: ”Minä tiedän, että arvostelin häntä. Se struuma, joka lähti tuon naisen kurkusta, minä sanoin, että hän hypnotisoi hänet.” Hän sanoi: ”Minä saatoin olla siinä väärässä.”

Hän sanoi: ”Mitä sinä ajattelet tuosta kuvasta?”

”Minä en tiedä.”

²⁶⁹ He laittoivat sen happoon. Tässä on hänen kuvansa, te voitte kysyä häneltä, jos haluatte. He menivät kotiin, hän istui siellä ja poltti tupakan. Menivät sisään ja otti esille yhden veli Boswothista, se oli tyhjä. Ottivat esiin kaksi, kolme, neljä, viisi, kuusi, ja jokainen niistä oli tyhjä. Jumala ei sallisi

kuvaa pyhitetystä, vanhasta miehestään seisomassa siellä tuon tekopyhän kanssa, hänen nenänsä kanssa tai käden, nyrkki heristen hänen nenänsä alla sillä tavalla. Hän ei voisi sallia sitä.

270 He vetivät esille seuraavan ja siinä Se oli. Tuo mies sai sydänkohtauksen sinä iltana, kerrottiin, sinä iltana.

271 Ja tämä negatiivi lähetettiin Washington D.C.:hen. Se suojattiin tekijänoikeudella, se lähetettiin takaisin.

272 Ja George J. Lacy, F.B.I.:n sormenjälki- ja dokumenttitutkimuksen ja niin edelleen päällikkö, yksi parhaimmista, mitä koko maailmassa on, tuotiin sinne ja hän vietti kaksi päivää sen äärellä, testatakseen kameraa, valoja, kaikkea muuta. Ja kun me tulimme sinä iltapäivänä, hän sanoi: ”Pastori Branham, minäkin olen ollut sinun arvostelijasi.” Hän sanoi: ”Ja minä sanoin, että se oli psykologiaa, joku sanoi, että he olivat nähneet noita valoja ja sellaisia asioita.” Ja hän sanoi: ”Tiedäthän, vanhalla tekopyhällä oli tapana sanoa, että” (hän tarkoitti epäuskoista) ”’nuo kuvat ympäriinsä, tuo valokehä Kristuksen ympärillä, pyhimysten ympärillä,’ hän sanoi, ’se oli vain yksinkertaisesti psykologiaa.’” Mutta hän sanoi: ”Pastori Branham, tämän kameran mekaaninen silmä ei ota psykologiaa! Tuo valo osui linssiin, tai osui negatiiviin, ja siinä Se oli.” Ja hän sanoi . . .

273 Minä luovutin sen heidän haltuunsa. Hän sanoi: ”Voi, herra, tiedätkö, minkä arvoinen se on?”

Ja minä sanoin: ”Ei minulle, veli, ei minulle.” Ja niinpä hän sanoi . . .

274 ”Tietenkin, se ei tule koskaan voimaan sinun eläessäsi, mutta jonakin päivänä, jos sivilisaatio jatkuu ja kristinusko säilyy, tälle tulee vielä tapahtumaan jotakin.”

275 Niinpä, ystävät, tänä iltana, jos tämä on meidän viimeinen kokouksemme tämän maan päällä, te ja minä olemme istuneet kaikkivaltiaan Jumalan läsnäolossa. Minun todistukseni on totta. Monet, monet asiat, vaatisi kasoittain kirjoja kirjoittaa siitä, mutta minä haluan teidän tietävän.

276 Kuinka moni on täällä, jotka itse asiassa, ilman sitä kuvaa, ovat nähneet tuon Valon itsensä siinä lähellä, missä minä olen saarnannut? Nostakaa kätenne, kaikkialla rakennuksessa, kuka tahansa, joka on ikinä nähnyt sen. Näettekö, noin kahdeksan tai kymmenen täällä istuvien kättä.

277 Te sanotte: ”Voisivatko—voisivatko he nähdä sen, enkä minä näe sitä?” Kyllä vain.

278 Tuo—tuo tähti, jota viisaat miehet seurasivat, kulki jokaisen observatorion ohi. Kukaan muu ei nähnyt sitä paitsi he. He olivat ainoat, jotka näkivät sen.

279 Elia seisoi siellä, katsellen kaikkia noita tulisia vaunuja ja kaikkea muuta. Ja Gehasi katsoi ympärilleen, hän ei voinut

nähdä niitä missään. Jumala sanoi: ”Avaa hänen silmänsä, että hän voi nähdä.” Ja sitten hän näki heidät, näettehän. Mutta hän oli hyvä poika, seisoen siellä katsellen ympäriinsä, mutta hän ei voinut nähdä sitä. Varmasti. Se on annettu joillekin nähtäväksi ja joillekin ei. Ja se on totta.

²⁸⁰ Mutta nyt te, jotka ette ole koskaan nähneet Sitä, ette ole koskaan nähneet Sitä ja te, jotka näitte Sen luonnollisella silmällänne, ettekä ole koskaan nähneet tuota kuvaa, kuitenkin niillä, jotka näkevät tuon kuvan, on suurempi todistus, kuin teillä, jotka olette nähneet Sen luonnollisella silmällänne. Koska te, luonnollisella silmällänne, olette voineet erehtyä, se on saattanut olla optinen harha. Onko se totta? Mutta se ei ole optinen harha, se on totuus, missä tieteellinen tutkimus todistaa, että se on totuus. Niinpä, Herra Jeesus on tehnyt tämän.

”Minkä sinä sitten luulet Sen olevan,” te sanotte: ”veli Branham?”

²⁸¹ Minä uskon, että se on se sama Tulipatsas, joka johti Israelin lapset Egyptistä Palestiinaan. Minä uskon, että se on tuo sama Valon enkeli, joka tuli sisään vankilaan ja tuli pyhän Pietarin tykö ja kosketti häntä ja meni edellä ja avasi oven ja laittoi hänet ulos valoon. Ja minä uskon, että Se on Jeesus Kristus, sama eilen, tänään ja iankaikkisesti. Aamen! Hän on sama Jeesus tänään, kuin Hän oli eilen. Hän tulee aina olemaan sama Jeesus.

²⁸² Ja kun minä puhun Siitä, tuo sama Valo, joka on tuossa kuvassa, on. . . seisoo alle kahden jalan päässä siitä, missä minä seison juuri nyt. Se on totta. Minä en voi nähdä sitä minun—minun silmilläni, mutta minä tiedän, että Se on täällä. Minä tiedän, että Se asettuu minun sisälleni juuri nyt. Voi! Jos te vain voisitte tietää sen eron, kun kaikkivaltiaan Jumalan voima tavoittaa ja miten asiat näyttäivät erilaisilta!

²⁸³ Se on haaste kenelle tahansa. Minä en aikonut rukoilla yhdenkään sairaan ihmisen puolesta, minä aion tehdä kannanoton. Mutta näky riippuu ihmisten yllä. Huh-huh. Jumala tietää sen. Minä en aio kutsua mitään rukousjonoa, minä vain aion jättää teidät istumaan siellä. Kuinka monella teistä ihmisistä ei ole rukouskorttia? Saisinko nähdä kätenne, joku, jolla ei ole rukouskorttia, ei ole rukouskorttia.

²⁸⁴ Värillinen rouva istumassa täällä, minä näen, että sinulla oli kätesi ylhäällä. Onko se totta? Nouse vain ylös, että minä voin erottaa sinut joukosta hetkeksi. Minä en tiedä, mitä Pyhä Henki tulee sanomaan, mutta sinä katsot minuun hirvittävän rehellisesti. Sinullako ei ole rukouskorttia? Jos kaikkivaltias Jumala paljastaisi minulle, mikä sinun ongelmasi on. . . Minä teen tätä vain alkajaisiksi, vain päästäkseni alkuun. Uskotko sinä minun olevan. . . Tiedäthän, ei ole mitään. . . minussa ei ole mitään hyvää. Jos sinä olet naimisissa oleva nainen, minä en ole yhtään enempiä, kuin sinun aviomiehesi. Minä olen vain mies.

Mutta Jeesus Kristus on Jumalan poika, ja Hän lähetti Henkensä vahvistamaan nämä asiat.

285 Jos Jumala kertoo minulle, mikä sinussa on vialla (ja sinä tiedät, ettei ole mitään tapaa, jolla minulla olisi sinuun mitään yhteyttä), uskotko sinä koko sydäimestäsi? [Sisar kommentoi—Toim.] Jumala siunatkoon sinua. Silloin sinun korkea verenpaineesi on jättänyt sinut. Se sinulla oli. Eikö se ollutkin totta? Sitten, istuudu alas.

286 Uskokaa vain tämän yhden kerran! Minä haastan jokaisen uskomaan sen.

287 Katsokaa tänne, sallikaa minun kertoa teille jotakin. Martta, tullessaan Jeesuksen luo. Tuo lahja ei olisi koskaan toiminut. . . . Sen jälkeen, kun Isä oli jo näyttänyt Hänelle, mitä Hän tulisi tekemään. Se ei olisi koskaan toiminut. Mutta Martta sanoi: ”Herra, minä. . . jos Sinä olisit ollut täällä, minun veljeni ei olisi kuollut.” Hän sanoi: ”Mutta minä tiedän, että jopa nyt, mitä tahansa Sinä pyydät Jumalalta, Jumala antaa sen Sinulle.”

288 Hän sanoi, ”Minä olen ylösnousemus ja elämä, joka uskoo Minuun, se elää, vaikka olisi kuollut. Eikä yksikään, joka elää ja uskoo Minuun, ikinä kuole. Uskotko sinä sen?”

289 Kuunnelkaa, mitä Martta sanoi. Hän sanoi, ”Kyllä, Herra. Minä uskon, että kaikki mitä Sinä olet sanonut, on Totuus. Minä uskon, että Sinä olet Jumalan poika, jonka piti tuleman maailmaan.” Se oli hänen lähestymistapansa, nöyrästi.

Sinusta tuntuu erilaiselta, eikö tunnukin, rouva? Kyllä. Se on totta.

290 Pieni rouva, joka istuu juuri siellä myös, siellä vieressäsi, kärsii reumasta ja naistenvaivasta. Eikö se olekin totta, rouva? Nouse ylös hetkeksi, pieni rouva punaisessa mekossa. Sinä olit niin lähellä, näky on tullut sinun tykösi. Reuma, naistenvaiva. Onko se totta? Ja sinun elämässäsi on jotakin (sinulla on—on hyvä, selkeä käsitys itsestäsi): sinulla on paljon huolta elämässäsi, paljon ongelmaa. Ja se ongelma koskee läheistäsi, se on sinun aviomiehesi. Hän on juoppo. Hän ei käy seurakunnassa. Jos se on totta, nosta kätesi. Jumala siunatkoon sinua, rouva. Mene nyt kotiin ja vastaanota siunauksesi. Sinä olet parantunut, ympärillesi tulee valoisaa.

291 Mies, joka istuu aivan hänen vieressään siellä. Sinä, herra, uskotko sinä? [Veli sanoo: ”Kyllä, minä uskon.”—Toim.] Koko sydäimestäsi? [”Kyllä, herra.”] Sinä olet menettänyt yhden sinun aisteistasi. Se on hajuaisti. Eikö se olekin totta? Jos se on, heiluta kättäsi. [”Se on totta.”] Laita kätesi suullesi, *tällä* tavalla, sano: ”Herra Jeesus, minä uskon Sinuun koko sydäimestäni.” [”Herra Jeesus, minä uskon Sinuun koko sydäimestäni.”] Jumala siunatkoon sinua. Mene nyt. Sinä tulet vastaanottamaan parantumisesi.

292 Uskokaa Jumalaan! Mitä te kaikki ajattelette siitä, siellä takana? Uskotteko te? Olkaa kunnioittavia!

293 Eräs rouva istuu aivan siellä takana kulmassa. Minä näen tuon Valon riippuvan hänen yllään. Se on ainoa tapa, jolla minä voin kertoa mitään siitä, kun se valo riippuu. *Tämä* valo täällä on rouvan yllä. Se voi viedä hetken, jos minä vain voin nähdä, mitä se on. Se avautuu. . . Tämä rouva kärsii sydänvaivasta. Hän katsoo suoraan minuun.

294 Ja hänen miehensä istuu hänen vieressään. Ja hänen miehellään on jokin sairaus, hän on juuri ollut sairaana, huonona, sairaana. Eikö se olekin totta, herra? Nosta kätesi ylös, jos se on totta. Se on totta, se olet sinä, rouva, jolla on pieni huivi siellä. Herra, eikö se olekin totta? Etkö sinä olekin ollut vähän huonona tänään? Sinulla on vaivaa vatsassasi, tällä miehellä. Se on totta.

295 Uskotteko te kaikki koko sydämestänne, kumpikin teistä? Otatteko sen vastaan? Herra, minä sanon sinulle, sinulle myös, minä näen teidät käsi pystyssä, tapasi tupakoida. Lopeta se. Sinä poltat sikareita, sinun ei pitäisi tehdä sitä, se tekee sinut sairaaksi. Eikö se olekin totta? Jos se on, heiluta kättäsi tällä tavalla. Se saa sinut levottomaksi. Se tekee pahaa sinun hermoillesi. Heitä tuo inhottava asia pois, älä enää tee sitä ja tulet pääsemään siitä eroon ja voimaan hyvin, ja vaimosi sydänvaiva tulee jättämään hänet. Uskotko sinä sen? Eikö se olekin totta? Minä en pysty näkemään sinua täältä ja sinä tiedät sen, mutta sinulla on sikareita. . . etupuolella olevassa taskussasi. Se on totta. Ota ne pois ja laita kätesi vaimosi päälle, kerro Jumalalle, että olet päässyt tuollaisesta roskasta, te tulette menemään kotiin terveinä, sinä ja vaimo tulette terveiksi. Siunattu olkoon Herran Jeesuksen nimi!

Uskotteko te koko sydämestänne?

296 Tämä pieni rouva, joka istuu täällä katsoen minuun. Sinä. . . siellä etupenkillä täällä, istuen aivan täällä. Pieni rouva. . . joka katsoo minuun, joka istuu juuri siinä. Sinulla ei. . . Onko sinulla rukouskortti, rouva, juuri täällä? Sinullako ei ole rukouskorttia? Uskotko sinä koko sydämestäsi? Uskotko, että Jeesus Kristus voi tehdä sinut terveeksi?

297 Mitä sinä ajattelet siitä, sinä, joka istut hänen vieressään? Onko sinulla rukouskorttia, rouva? Eikö sinulla ole? Haluatko sinäkin tulla terveeksi? Etkö sinä haluaisikin syödä taas niin kuin ennen, päästä vatsavaivastasi? Uskotko sinä, että Jeesus parantaa sinut nyt? Nouse ylös, jos sinä uskot, että Jeesus Kristus paransi sinut. Sinulla oli vatsahaava, eikö ollutkin? Se on johtunut hermostuneesta tilasta. Sinä olet ollut hermostunut pitkän aikaa. Varsinkin happeja ja semmoisia, tai minä tarkoitan, että se tuottaa happea ja tekee hampaat aroiksi, kun sinä röyhtäiset ruokasi ylös suuhusi. Se on totuus. Kyllä

vain. Se on vatsahaava, se sijaitsee vatsasi pohjassa. Se polttee joskus, varsinkin syötyäsi paahtoleivän, jossa on voita päällä. Eikö niin olekin? Minä en lue sinun ajatuksiasi, mutta Pyhä Henki on erehtymätön. Sinä olet nyt parantunut. Mene kotiin, ole terve.

²⁹⁸ Mitä sinä teet, selkäsi tähän suuntaan? Jotkut teistä siellä ilman rukoukorttia, nostakaa kätenne ylös. Joku ilman rukoukorttia. Hyvä on, olkaa kunnioittavia, uskokaa koko sydämestänne. Entä ylhäällä parvekkeella? Uskokaa Jumalaan.

²⁹⁹ Minä en voi tehdä tätä itsestäni, se on ainoastaan Hänen ehdoton armonsa. Uskotteko te? Minä voin sanoa ainoastaan, mitä Hän näyttää minulle. Kun teidän uskonne . . . Minä sanon sen ravistellakseni teidän uskoanne, sitten katson, mihin suuntaan Hän johtaa minua. Käsittekö te, tämä—tämä ei ole teidän veljenne? Te seisotte Hänen läsnäolossaan. Se en ole minä, joka tekee tämän, se on teidän uskonne, joka saa sen aikaan. Minä en voi saada sitä aikaan. Teidän uskonne tekee sen. Minulla ei ole keinoa saada sitä aikaan. Hetkinen vain.

³⁰⁰ Tässä kulmassa minä näen värillisen miehen istuvan siellä, vähän vanhemman puoleinen, silmälasit päässä. Onko sinulla rukoukorttia, herra? Nouse hetkeksi seisomaan. Uskotko sinä minun olevan Jumalan palvelija, koko sydämestäsi? Sinä ajattelet jotakuta muuta, etkö ajattelekin? Jos se on totta, heiluta kättäsi. Ei sen tähden, että se olen minä, sinun veljesi. No niin, sinulla ei ole rukoukorttia. Sinulla ei olisi mitään mahdollisuutta mitenkään päästä rukousjonoon, koska sinulla ei ole rukoukorttia. Nyt, jos jollakin teistä on rukoukortti, älkää—älkää—älkää nousko ylös, ymmärrättehän, koska teillä on mahdollisuus tulla rukousjonoon.

³⁰¹ Mutta minä näen tuon Valon riippuvan aivan hänen yläpuolellaan. Se ei ole vielä avautunut näyksi. Minä en voi parantaa sinua, veli, minä en voi. Vain Jumala voi tehdä sen. Mutta sinun . . . sinun . . . sinulla on uskoa. Sinä uskot. Ja on joku—jotakin, se on—se on aiheuttanut sen, jollakin tavalla.

³⁰² Jos kaikkivaltias Jumala kertoo tälle miehelle, mikä on hänen vaivansa, vastaanottavatko loput teistä parantumisensa? Siellä on mies, seisoen aivan kymmenen, viidentoista jaardin päässä minusta, en ole koskaan elämässäni nähnyt häntä. Hän on vain mies seisomassa siellä. Jos kaikkivaltias Jumala paljastaa, mikä on vialla tuossa miehessä, jokaisen teistä tulisi kävellä täältä ulos parantuneena henkilönä. Mitä enemmän Jumala voi vielä tehdä? Onko se totta?

³⁰³ Herra, sinussa ei ole mitään vialla. Sinä olet heikko, sinulla on pientä heräilyä öisin, eturauhasen takia ja niin edelleen, mutta se ei ole se, mikä sinua vaivaa. Sinun ongelmiasi koskee sinun poikaasi. Ja poikasi on jonkinlaisessa osavaltion

laitoksessa ja hänellä on kaksoispersoonallisuus. Onko se totta? Heiluta kättäsi, jos se on totta. Se on täsmälleen totta.

³⁰⁴ Kuinka moni uskoo nyt, että Jeesus Kristus, Jumalan poika seisoo täällä? Nouskaamme seisomaan ja antakaamme kiitokset ja vastaanotakaamme parantumisemme.

³⁰⁵ Kaikkivaltias Jumala, elämän luoja, jokaisen hyvän lahjan antaja, Sinä olet täällä, sama Herra Jeesus Kristus, sama eilen, tänään ja iankaikkisesti.

³⁰⁶ Ja, saatana, sinä olet hämännyt näitä ihmisiä tarpeeksi kauan, tule ulos heistä! Minä vannotan sinua elävän Jumalan kautta, jonka läsnäolo on nyt täällä Tulipatsaan muodossa, jätä nämä ihmiset! Ja tule ulos heistä, Jeesuksen Kristuksen nimessä!

³⁰⁷ Jokainen teistä, nostakaa kätenne ja ylistäkää Jumalaa, ja vastaanotakaa parantumisenne, jokainen. [Seurakunta ylistää Jumalaa—Toim.]

KUINKA ENKELI TULI LUOKSENI JA HÄNEN ANTAMANSÄ TEHTÄVÄ FIN55-0117
(How The Angel Came To Me, And His Commission)

Tämä saarna, jonka Veli William Marrion Branham saarnasi alunperin englanniksi maanantaina, 17 tammikuuta 1955, Lane Tech High Schoolissa, Chicago, Illinois, U.S.A., on otettu ääninauhalta ja painettu lyhentämättömänä englanniksi. Tämän suomenkielisen käännöksen on painanut ja sitä jakaa Voice Of God Recordings.

FINNISH

©2020 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Tekijänoikeustiedote

Kaikki oikeudet pidätetään. Tätä kirjaa voidaan tulostaa kotitulostimella henkilökohtaiseen käyttöön tai jaettavaksi ilmaiseksi Jeesuksen Kristuksen evankeliumin levittämiseksi. Tätä kirjaa ei saa myydä, monistaa suuressa mittakaavassa, laittaa verkkosivuille, tallentaa hakujärjestelmään, kääntää muille kielille, tai käyttää rahan keräämiseen ilman nimenomaista Voice Of God Recordingsin kirjallista lupaa®.

Saadaksesi lisätietoja tai muita saatavilla olevaa materiaalia, ota yhteyttä:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org